

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

AFPERSERS ONTMASKERD

N° 2585

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Afpersers ontmaskerd

HOOFDSTUK I

DE REDACTIE VAN DE ALARMKREET

Op zekere dag gedurende de laatste zomer kon men in Paternoster Row, welke straat, zoals men zal weten, bijna geheel wordt ingenomen door de magazijnen van Londense boekhandelaars en uitgevers, een oudachtig heertje zien wandelen, dat met zijn ietwat bijziende ogen opmerkzaam alle opschriften, uithangborden en naamplaten las.

Hij was op ouderwetse wijze gekleed in een lange zwarte jas. Daar zijn haar grijs, of beter gezegd bijna wit was en hij een gouden bril op had, was zijn voorkomen wat men noemt: eerbiedwaardig.

Hoe dit zij, men las van zijn voorkomen af, dat hij zekere beginselen huldigde, die men in onze democratische tijd ouderwets gelieft te noemen, maar die er een bewijs van zijn, dat zij die deze denkbeelden huldigen, er zekere begrippen op na houden, vooral over eerlijkheid en fatsoen, waarop niets valt af te dingen.

Het enige gebrek, dat dergelijke men-

sen gewoonlijk hebben, is, dat zij de mensen evenveel vertrouwen als zijzelf vertrouwd willen worden. Met andere woorden: zij zijn eerlijk en trouw aan hun woord en verwachten, dat hun evenmens niet anders is. Daar men geen mensenkenner behoeft te zijn, om in te zien, dat in de huidige maatschappij een te groot vertrouwen absoluut misplaatst is, kan het niet uitblijven, dat dergelijke mensen vaak bedrogen worden en daardoor vaak in moeilijkheden geraaken.

Dit was ook het geval met dit heertje. Hij was opgewonden en zenuwachtig van huis gegaan, want er was hem iets verschrikkelijks overkomen. Zonder zich verder te bedenken was hij uitgegaan, om te trachten de zaak in orde te brengen.

Voorlopig schijnt hij niet veel succes te hebben, want hij heeft één kant van de straat reeds een paar keer afgelopen, zonder te vinden wat hij zoekt. Wanneer hij dit voor de tweede keer heeft ge-

daan, haalt hij een grote zakdoek uit zijn zak, om daarmee zijn voorhoofd, dat van inspanning glimt, af te drogen. Als hij dit gedaan had, haalde hij een portefeuille uit zijn binnenzak, om daaruit een papiertje te nemen en dat met aandacht te bestuderen.

Het resultaat hiervan was, dat het heertje, na aan beide kanten goed uitgekeken te hebben of zich geen voertuigen op de rijweg bevonden, de straat overstak en aan de andere kant van de straat zijn onderzoekingsstocht opnieuw begon.

Blijkbaar stond op het papiertje het adres waar hij wezen moest, want, met wat vastere schreden dan aanvankelijk, stapte hij nu naar een tamelijk hoog gebouw, zowat midden in de straat.

Als hij daar voor de deur staat, ziet hij, dat zich in de vestibule een aantal borden en naamplaten bevinden, waarop de namen staan van de zaken en firma's, die in dit gebouw een of meer kamers hebben gehuurd, waar zij hun kantoor hebben gevestigd.

Al de namen van deze borden worden door het oude heertje gelezen en als hij eindelijk bij een groot zwart bord is gekomen, waarop met duidelijke letters staat geschilderd:

DE ALARMKREET

Onafhankelijk orgaan voor recht en waarheid

dan schijnt het, dat hij heeft gevonden, wat hij zocht.

Op het bord staat aangegeven, dat de kantoren van dit blad gevestigd zijn in kamer nr. 37 op de vierde verdieping en daar er geen lift aanwezig is, heeft het heertje een hele klimpartij te verrichten, welke, met het oog op zijn jaren, ongetwijfeld vermoeiend mag worden genoemd.

Het schijnt, dat het kantoor van de Alarmkreet alléén op deze hoogste verdieping van het gebouw is gevestigd, want het oude heertje heeft het rijk alleen en hij kan rustig uitblazen.

Terwijl hij daar staat, treft een ongevoon geluid zijn oor. Het komt van achter een der wanden en lijkt veel op

het voetengeschuifel van een grote menigte mensen.

Nu en dan wordt het voetengeschuifel even onderbroken, waarna een menseelijke stem wordt gehoord. Na deze onderbreking klinkt het voetengeschuifel met vernieuwde kracht.

Het oude heertje luistert er met veel belangstelling naar, alsof hij tracht te ontdekken waardoor het veroorzaakt wordt en hij is al lang uitgeblazen, als hij eindelijk aanstalten maakt om op de deur van het kantoor te kloppen.

Het heertje staat enige ogenblikken beduusd naar het voetengeschuifel te luisteren en maakt dan van een ogenblik stilte, gebruik, om de deur te openen, daar hij op zijn herhaald kloppen geen antwoord heeft gekregen.

Nauwelijks echter heeft de oude heer de deur geopend, of een verward visioen van een kamer, gehuld in een dichte grijze nevel, waarin twee mensenwezens heen en weer dansen, treft zijn oog. Dit is in figuurlijke zin gesproken, want in werkelijkheid treft zijn oog iets anders, namelijk een hard, rond voorwerp, dat door de lucht vloog toen hij de deur opende en juist op zijn rechteroog terecht kwam.

Door deze onzachte aanraking vliegt de bril van het neusje van het heertje, zodat deze enige ogenblikken met open mond hulpeloos om zich heen staat te staren. Hij voelt een zonderlinge prikkeling in zijn keel, die hem aan het hoesten maakt en hij weet niet beter te doen, dan op de tast de deur weer uit te gaan en in de gang even te wachten, tot hij wat bekomen is van de schrik.

Daar hij zonder bril, zo goed als niets ziet, heeft hij in die donkere gang niets anders te doen dan te luisteren en wat hij nu achter de deur hoort, is van geheel andere aard, dan hetgeen hij aanvankelijk vernam.

Na zijn vertrek uit de kamer heeft een paar seconden stilte geheerst, maar nu is die stilte vervangen door een geluid, dat klinkt als het openschuiven van een raam. Daarna volgen wederom haastige voetstappen door de kamer, maar vaste voetstappen, zoals iemand zet, die haastige bezigheden heeft te ver-

richten, waarna hij het getik op een oude schrijfmachine hoort, te oordelen naar het min of meer rammelende geluid, dat weerklinkt.

Het heertje is intussen bekomen van zijn schrik en waagt het nu opnieuw de kamer binnen te treden en nu ziet hij, dat de nevel uit de kamer is verdwenen en dat twee jonge mannen, van wie er een zich met inkt heeft bemorst, aan lessenaars zitten en het raam in de hoek openstaat, waardoor de laatste stofwolken wegtrekken.

De oorzaak van het voetengeschuifel was niets anders geweest dan een voetbalspelletje, dat door de twee jonge mannen werd gespeeld en waartoe zij als terrein de kantoorlokalen en als bal een oud in elkaar gedraaid nummer van een veelgelezen blad hadden uitgekozen.

Het was deze geïmproviseerde bal, die het oude heertje bij zijn binnentreden tegen het oog had gekregen, terwijl de wolk van stof niets anders is geweest dan door de rappe voeten veroorzaakt.

Dit alles wordt het heertje gaandeweg duidelijk en hij kijkt de jeugdige voetbalkampioenen enigszins verwijtend aan, als een hunner hem met een onverschillig gebaar zijn bril voorhoudt met de vraag, of hij dat ding soms verloren heeft.

Het heertje nam zijn eigendom uit de beïnkte handen aan en vraagt dan op enigszins korzelige toon, of het de gewoonte is op het redactie bureau van De Alarmkreet bezoekers aldus te ontvangen.

Daar hierop geen antwoord volgt en het oude heertje blijkbaar om niet te veel woorden te verspillen, maar van verder commentaar afziet, gaat hij een hekje door en stapt naar het midden van de kamer.

Alsnu ontwikkelt zich het volgende gesprek:

— Ik wens een van de hoofdredacteurs te spreken, zei de bezoeker.

— Die zijn niet op het kantoor.

— Zo, zijn de heren afwezig? Wanneer zijn ze er dan gewoonlijk wel?

— Dat weet ik niet, zegt er een.

— Zo, weet u dat niet? U schijnt niet aan overmaat van vriendelijkheid te lijden en ook niet aan overvloed van verstand, anders zou u natuurlijk wel weten op welke uren uw patroons hier zijn. Is er iemand anders om me te woord te staan?

— Het spijt me mijnheer, maar er is niemand op kantoor dan wij.

— Ja, ja, ik zie het al. Het is hier een mooie boel. De heren zijn afwezig en daar maken de jongelui gebruik van, om de bezoekers een harde papieren prop tegen het hoofd te gooien. Ik zal er rapport van maken, jongmens.

— Ga u gang, meneer. Ik zal u niet tegenhouden. Ik zeg altijd maar, een mens zijn zin, is een mens zijn leven, vandaar dat mijn ouders er ook niets op tegen hadden, dat ik in de journalistiek ging.

— Zal ik je eens wat zeggen? Jij bent een brutale aap en als jij zo voortgaat, dan ga je niet de journalistiek, maar de gevangenis in.

Onder het uitspreken van deze laatste woorden heeft het veelbelovende jongmens de bezoeker tamelijk onzacht bij de arm gepakt en hem de deur uit geloodst, iets, dat het oude heertje, waarschijnlijk omdat hij te veel beduusd is, zich tamelijk wel en zonder verzet laat welgevallen.

Als echter de deur achter hem is toegegaan en de knippen er hoorbaar opgeschoven worden, komt hij tot zich zelf en heft de vuist op, alsof hij van plan is eens stevig op de deur te gaan bonsen.

Hij schijnt zich echter te bedenken en laat zijn vuist zakken.

— Nu ja, mompelt hij, waarvoor zal ik me druk maken? Met die kwajongens is er toch niets te beginnen en ik zal het adres van die redacteurs wel te weten zien te komen.

Aldus in zich zelf mompelend gaat hij de trap weer af en als hij op de tweede verdieping is aangekomen, ziet hij juist hoe daar een heer een boodschappenjongen een pakje overhandigt door het loket en van plan is dat te sluiten.

Voor deze dit heeft kunnen doen,

is het oude heertje bij hem en, zijn hoed afnemend, vraagt hij:

— Zoudt gij mij misschien ook wat inlichtingen kunnen geven, mijnheer, betreffende het blad De Alarmkreet, waarvan hier in dit huis, op de vierde verdieping, de kantoren zijn gevestigd. Ik ben daar te woord gestaan, of liever afgesnauwd door een paar brutale jongens, zodat ik onverrichterzake naar huis moet gaan.

De heer aan het loket trok even weifelachtig de schouders op en zei toen:

— Het spijt me mijnheer, dat ik u niet kan inlichten. Wat u zegt is volkomen juist, die twee bengels daarboven sturen iedereen met een kluitje in het riet. De redactieleden ziet men nooit. Ik geloof niet, dat ze hier ooit zijn geweest. Als er een of andere bezoeker komt, die het hun erg lastig maakt, dan zeggen zij eenvoudig, dat alle vragen schriftelijk moeten worden gesteld aan het adres van het blad, hier in Paternoster Row. Het schijnt een geweldig schimp- en lasterblaadje te zijn, die Alarmkreet en als ik u een goede raad mag geven, dan zou ik zeggen, pas op dat u niet in hun handen valt, want het schijnen sluwe, gewetenloze kerels te zijn.

Het oude heertje, dat zich al enigszins op een dergelijk antwoord had voorbereid, dankte de heer aan het loket en vervolgde zijn weg naar de begane grond.

Juist stond hij op de mat in de vestibule, toen een jong, blond heer, haastig binnen kwam, zeer eenvoudig gekleed, die met een hoogrode kleur op de wan-

gen binnen stooft en de trap op wilde snellen.

Toen pas zag hij het oude heertje staan en vroeg hij:

— Kunt u mij ook zeggen waar het kantoor en de redactielokalen zijn van De Alarmkreet?

Het oude heertje zei:

— De redactie bevindt zich op de vierde verdieping, kamer nr. 37, mijnheer, maar ik geloof dat ge u de moeite om zo hoog te klimmen kunt besparen, want naar mij is gebleken, is het een zwendelfirma en de redactieleden houden zich niet thuis. De kwajongens, die op kantoor zijn, weten op elke fatsoenlijke vraag, die men hun stelt, slechts een onbetamelijk antwoord te geven. Ik denk, dat ge, evenals ik het beste doet met uw aangelegenheid schriftelijk te behandelen.

De jongeman bleef enige ogenblikken in gedachten staan en zei toen:

— Ik vermoedde al half, dat er iets niet in de haak was. Als u een ogenblik tijd hebt, zou ik wel graag eens met u van gedachten willen wisselen over uw ondervindingen met dit schendblad.

— Heel graag, antwoordde het oude heertje, dan zal ik u alles vertellen wat mij overkomen is.

— Laten we dan niet hier blijven staan, maar naar een restaurant gaan. Het zal mij een eer en genoeg zijn...

De verdere woorden gingen in het straatrumoer verloren, want al pratend hadden de twee heren de vestibule van het gebouw verlaten en waren de straat opgegaan, waar zij weldra tussen de menigte verdwenen.

HOOFDSTUK II

SLACHTOFFERS VAN EEN SMAADSCHRIFT

Op de ochtend van diezelfde dag, zaten John Raffles alias Lord Edward Lister en zijn vriend en secretaris Charles Brand aan het ontbijt.

Brand was opgestaan en stond met zijn servet in de hand naar buiten op straat te kijken, daar hij uitkeek, naar

Gaston, de oude kamerdienaar van zijn vriend, die hij uitgezonden had om een nummer te kopen van De Alarmkreet, welk blad met luider stemme door een krantenjongen, die juist door de straat kwam, werd aangekondigd.

De Alarmkreet was een blad, waar-

van de aard en de strekking bij Raffles maar al te goed bekend was. Hij kende het blad als een schend- en schimpblad, dat op onregelmatige tijden verscheen en gewoonlijk zeer spoedig uitverkocht was.

Zij, die het kochten, deden het alleen omdat zij belust waren op schandaaltjes, die zij in de Alarmkreet rijkelijk konden vinden, ofwel het waren mensen, die zelf in het schimpblad aan de kaak werden gesteld.

Onder de schijn, voor recht en waarheid te strijden, maakte het blad er zijn werk van, de zielen der bewoners van Londen nog donkerder af te schilderen dan zij mogelijkerwijze reeds waren.

Slechts zij, die een flink bedrag betaalden, konden er zeker van zijn, niet door het slijk te worden gesleurd.

— Stel je zoveel belang in dat schendblad? vroeg Raffles aan zijn vriend.

Deze keerde van het venster naar zijn plaats terug, daar hij Gaston met een nummer in de hand had zien terugkeren, en antwoordde:

— Belang en belang is twee, Edward. Ik koop het nummer zeker niet uit lust naar sensatie, maar alleen omdat ik in een vorig nummer, dat reeds direct uitverkocht was, heb gezien, dat het verschillende eerlijke mensen schandelijk belasterde en nu zou ik toch wel eens willen zien of daar niets aan te doen... Dank je Gaston.

Raffles, die klaar was met zijn ontbijt, stak een sigaret op en Brand verdiepte zich onmiddellijk in het blad.

Nauwelijks had hij de tweede pagina opgeslagen of een kreet van woede en ergernis weerklonk.

— Wat is er? vroeg Raffles, glimlachend, gooi dat ding toch in een hoek, als het je ergert. Ik lees die dingen bij voorkeur nooit.

— Dat zou ik ook doen, als ik daar niet ineens zag, wat me woedend maakte en jou ongetwijfeld ook, als je even wilt luisteren.

Brand las voor:

Naar ons uit betrouwbare bron blijkt, is de zogenaamde gentleman-inbreker John Raffles niets anders

dan een zeer ordinair en vulgair heerschap.

Diens zogenaamde edelmoedigheid en adeldom van karakter zijn slechts denkbeeldige begrippen, die hij waarschijnlijk zich zelf heeft toegedacht.

Al die zogenaamde deugden zijn bij hem totaal onvindbaar, hij is een schijnheilige, een gewetenloze avonturier en misdadiger, die zijn slachtoffer slechts besteelt, om van het hun ontnomen geld in losbandige gezelschappen te gaan feestvieren.

Wij weten, dat die Raffles, die zich zelf een aureool van heiligheid en edelmoedigheid heeft omhangen, niets anders is dan een zwierbol, die goed bekend is in de kringen, die elk fatsoenlijk mens mijdt als de pest en dat hij elke avond te vinden is temidden van misdadigers, over wie hij een geheimzinnige macht schijnt uit te oefenen en die hem als hun hoofdman gehoorzamen.

Zowat alle diefstallen, die in Londen gepleegd worden komen op rekening van dat heerschap en alleen nu en dan geeft hij eens wat weg aan een of andere instelling van liefdadigheid om de schijn op te houden.

Het overige geld gaat op aan vermaken, die meer kosten dan een eerlijk man in één of twee jaren kan verdienen.

Dat is de waarheid omtrent Lord Edward Lister.

Wij zullen al onze krachten inspannen om dat heerschap uit de samenleving te verwijderen.

In een volgend nummer hopen wij nog nadere berichten omtrent deze zaak te brengen.

— Nou, zei Brand, terwijl hij met zijn platte hand een slag op tafel gaf, wat zeg je daar nu van? Dat had je toch zeker niet gedacht, is het wel?

— Neen, dat had ik zeker niet, Charles, zei Raffles glimlachend; ik vraag me af wat ze met dat artikel voor hebben. Zoals je zult hebben gezien staat er niets in dan een paar algemeenheden, zonder enig concreet voorbeeld. Ik zou haast

zeggen, dat ze het geschreven hebben, om me daarmee uit mijn hoek te lokken, me daardoor wat bloot te geven, zodat ze iets concreets te weten komen, waarna de campagne in ernst kan gaan beginnen. Nu, als dat het geval is, zullen ze er van lusten.

— Als ik jou was, Edward, dan zweeg ik er maar over, want het is natuurlijk uiterst gevaarlijk met die lui te beginnen.

— Volkomen juist, hernam Raffles, maar ik hoop dat je me voldoende kent om te weten, dat ik me niet in gevaar zal begeven. Ik zie best kans ze eens lekker om de tuin te leiden, zonder dat ze enige vat op mij krijgen. Ik hoop, dat jij mij daarbij wilt helpen.

Het is anders niet onaardig zo eens wat over je zelf te horen te krijgen.

Het is opvallend, hoe weinig wij, mensen, ons eigen karakter soms kennen. Ik heb inderdaad tot dusverre niet geweten, dat ik een Don Juan, een speler en drinker ben. Alle eer aan de Alarmkreet. Dat blad heeft mij de ogen geopend.

Brand scheen niet zeer ingenomen te zijn met de ironie van zijn vriend.

Hij fronste zijn voorhoofd en antwoordde:

— Ik snap je niet. Je moet er niet zo licht over denken.

Moet men jou, die elke penning, die je wegneemt, besteedt om de nood van ongelukkige en arme mensen te lenigen, moet men jou werkelijk als een drinker en een speler aan de kaak stellen?

Raffles stond op en klopte zijn vriend geruststellend op de schouder en zei:

— Beste Charles, de lezers van dit artikel mogen er, wat mij betreft, gelukkig mee zijn. De andere mensen zullen zeker wel weten, wat men van een artikel in de Alarmkreet kan geloven.

Het zou zelfs beledigend voor mij zijn als dat schimpblad had geschreven, dat ik een eerlijk mens was, dat ik een even volmaakt gentleman was als de heren van de Alarmkreet dat zelf zijn.

Kijk eens, beste Charles, zulk een artikel zou ik niet onverschillig terzijde hebben gelegd, want dat zou een bele-

diging zijn geweest.

Ik dacht er juist vanochtend over na, waar ik een nieuw terrein zou kunnen vinden voor het verdere uitoefenen van mijn liefhebberij.

Ik zal mij nu eens in het belang van het mensdom met dit alom verspreide blad bezighouden.

Doe eens je best om er achter te komen waar de eigenaar en de hoofdredacteur van het blad wonen en op welke uren zij te spreken zijn. Dan kan ik een plan in elkaar zetten.

Brand stond op, en daar het zijn gewoonte was, de wensen van zijn vriend dadelijk ten uitvoer te brengen, nam hij zijn hoed om zich op weg te begeven.

— Mocht je de hoofdredacteur persoonlijk te spreken krijgen, zei Lord Lister, toen Brand de kamer wilde verlaten, stel je dan aan hem voor als auteur, wat je immers ook bent.

— Hoezo? vroeg hij. Hoe weet jij, dat ik schrijf?

— Ik weet het, antwoordde Raffles nu glimlachend, omdat ik, toen je uit was, in je kamer een lijvig manuscript vond, waarin je de meeste mijner avonturen op zeer onderhoudende wijze hebt weergegeven.

Daarom heb ik het volste recht te zeggen, dat jij een auteur bent.

— Ik schreef het alleen voor mijn eigen genoegen, antwoordde Brand.

— Maar met grote begaafdheid, antwoordde Raffles. Ik was reeds gisteren van plan je te verzoeken, voortaan al mijn avonturen, als mijn trouw biograaf op te schrijven. Misschien wordt je daardoor eenmaal een beroemd man.

Ga nu maar. Stel je op de redactie voor als schrijver en zeg, dat je werk zoekt. Vertel ook, dat je van allerlei hooggeplaatste en beroemde personen de intiemste schandaaltjes weet. Dat zal een goede introductie zijn.

Brand ging heen en haastte zich naar Paternoster Row, waar hij toevallig het oud heertje trof met de gouden bril, die door de jeugdige spitsboeven op zo onbeschofte wijze was ontvangen.

Terwijl Brand met hem de straat opging, kreeg hij het hele relaas daarvan te horen en zij waren het weldra roe-

rend met elkaar eens, dat aan het bedrijf van het obscure blaadje paal en perk diende te worden gesteld.

— Een schurkenbende is het, riep het mannetje uit. Bedriegers, en niemand durft het wagen, hen aan te vallen. Het is meer dan treurig, dat de politie aan dergelijke zaken niet een eind maakt, maar met werkelijke misdadigers, zoals die daar, bemoeit de politie zich niet.

— Zeer juist. Apropos met wie heb ik het genoeg te spreken? vroeg Brand, terwijl hij zijn hoed afnam.

De vreemdeling nam eveneens beleefd zijn hoed af en zei:

— Pardon, ik vergat de gewone beleefdheid in acht te nemen. Mijn naam is Thomas Spancer. Ik ben de eigenaar van een zaak in pelterijen in Bayswaterroad; gij zult mijn winkel waarschijnlijk wel kennen.

— Zeker, antwoordde de vriend van Raffles, ik ken die zaak als een der oudste van Londen.

— Zo is het, knikte de vreemdeling, mijn grootvader richtte de zaak op. De firma is reeds honderdvijftig jaar in handen van onze familie en onze naam staat in Londen uitstekend bekend.

Nu willen die schurken door middel van hun lasterblaadje onze goede, eerlijke naam bezoedelen en mij met mijn gezin te gronde richten.

Dat wil zeggen, zei hij met een bittere glimlach, als ik de vijfduizend pond sterling niet betaal, die zij zeggen, dat ik hun schuldig ben.

Brand floot zacht tussen de tanden en zei:

— Daar is het hun dus om te doen. Mijn naam is Brand, het zou mij genoeg doen, als ik u kon helpen.

De pelshandelaar keek de jongeman met onderzoekende blikken aan.

— Ik zou gaarne hulp willen aanvaarden, zei hij langzaam.

— Mag ik weten, hoe de zaak in elkaar zit? vroeg Brand.

— Uw uiterlijk voorkomen boezemt mij vertrouwen in, zei de koopman, laten wij dit restaurant binnengaan, dan zal ik u er meer van vertellen.

Het tweetal ging het restaurant bin-

nen, waar op dat uur weinig bezoekers waren.

Nadat zij iets hadden besteld, begon de koopman op zachte toon, te vertellen:

— Onze zaak is steeds van vader op zoon overgegaan en ook ik ben aan deze traditie getrouwd gebleven en heb mijn zoon, die nu tweeëntwintig jaar is, in de zaak opgenomen. Alles ging goed, want ik moet het Dick, zo heet mijn jongen, ter ere nageven, dat hij zeer ijverig is en ook met genoeg in de zaak werkt.

Het ongeluk wil echter, dat hij zijn oog heeft laten vallen op een der bontwerksters, die bij ons op het atelier arbeiden. Ik moet zeggen, dat er niets op het meisje valt te zeggen. Zij is eerlijk en trouw en doet haar werk goed, terwijl zij ook een aardig gezichtje heeft.

Er is echter iets, dat mij noodzaakte voor deze liefde een stokje te steken. Gij moet niet denken, dat ik laag op armoede neerzie. Integendeel, ik wil altijd graag eerlijke mensen helpen en bijstaan zoveel dat in mijn vermogen is. In dit geval kon er naar mijn oordeel echter nooit iets van een huwelijk tussen mijn zoon en het bewuste meisje komen, omdat de vader van het kind een dronkaard is.

Het meisje is daardoor een weinig zwak van hoofd. Zij verricht haar werk zeer goed, maar moet daarbij steeds onder leiding staan. Zij kan niets zelfstandig doen. Haar geestesvermogens zijn zeer zwak. Zij is lief en gewillig, maar niet tot enig initiatief in staat. Het is treurig maar niettemin een feit. En nu zou ik al een heel slecht vader zijn, als ik om aan een verliefde bui van mijn zoon gehoor te geven, die twee samen in het huwelijk liet treden. Dat zou op een ramp uitlopen. Ik ken mijn zoon, die een zeer goede opvoeding heeft genoten genoeg, om met zekerheid te weten, dat hij, nadat de eerste liefdesroes voorbij is, geen bevreemding meer bij zijn zwakzinnige vrouw zal vinden. Hij zou zich ongelukkig gaan voelen en zij natuurlijk ook. Hij zou haar misschien verlaten om van iets ergers nu nog maar niet te spreken.

Ik heb daarom, voor het te laat is, mijn maatregelen genomen. Ik begreep,

dat ik, wilde ik een onheil voorkomen, met krachtige hand moest ingrijpen. Ik heb niet getracht mijn jongen met woorden te overreden. Ik weet hoe verliefde mensen denken over de woorden en daden diergenen, die hen van hun voornemen trachten af te brengen. Zij zien in iedereen, die dat doet een vijand, zelfs in hun eigen vader en moeder. Ik deed dat dus niet, maar hield mij, alsof ik van die verliefdheid niets merkte.

Ik had echter een ander plan. Zonder hem te kennen te geven, dat ik hem weg wilde hebben, schreef ik naar Amerika, waar ik zeer veel relaties heb en legde de zaak aan een oude zakenvriend uit. Deze begreep mij en hij nodigde mij uit, mijn zoon naar hem toe te zenden onder het voorwendsel, dat daar veel voor hem te leren zou zijn. Mijn zakenvriend zou dan een reis met hem ondernemen naar Alaska, om daar voor gezamenlijke rekening huiden en pelsen in te kopen.

Dat was een prachtig idee en toen ik het voorstel aan mijn zoon deed, zonder één woord over het meisje te reppen, vroeg hij mij om één dag uitstel om zich te bedenken. Ik vond dat goed en hij heeft natuurlijk met het meisje gesproken, die, zoals van zelf spreekt, alles goed vond wat hij haar voorstelde.

Op die wijze heb ik ze van elkaar kunnen scheiden, zonder van een der partijen tegenkanting te ontmoeten.

Wat ik veronderstelde gebeurde. In het huis van mijn Amerikaanse zakenvriend kwamen zeer veel jonge meisjes als vriendinnen van de dochters des huizes. Mijn zoon, die tot dan toe weinig met jonge meisjes in aanraking was gekomen, was verrukt over de lefthalligheid en de geest van deze meisjes, met het gevolg, dat hij al spoedig inzag, dat het bontwerkstertje niets was, vergeleken met deze begaafde en verstandige meisjes. Al heel gauw kreeg ik van hem een brief, waarin hij te kennen gaf, dat de dochter van mijn zakenvriend een diepe indruk op hem had gemaakt, maar dat hij er niet aan mocht denken haar daarvan iets te zeggen, in de eerste plaats, omdat hij eerst mijn toestemming wilde hebben en ten tweede, om-

dat hij zich in zekere zin gebonden achtte door zijn woord aan het bontwerkstertje, wier genegenheid hij had verworven.

Daar hij meende, dat ik daarvan niets afwist, bekende hij mij dat en voegde er aan toe de vraag of er geen kans bestond, dat hij zijn woord terug kon krijgen.

Zoals u ziet is mijn zoon werkelijk een eerlijke, goede jongen, die niettegenstaande hij in Amerika tot over zijn oren verliefd was geworden op een meisje van zijn aanleg en verstand, toch het arme bontwerkstertje niet vergat. Het eigenaardigste was, dat hij mij de zaak uitlegde en zijn geval bepleitte met woorden, die ik, als ik minder verstandig was geweest, zelf tegenover hem zou hebben gebruikt, om hem van zijn voornemen af te brengen, maar waarmee ik dan zeker geen succes zou hebben gehad.

Ik haastte mij dan ook hem terug te schrijven, dat ik alles zou doen wat in mijn vermogen was, om hem te helpen. Hij had er natuurlijk niet het minste idee van, dat het precies zo ging als ik vurig gehoopt had.

Reeds met de volgende mail kon ik hem terug schrijven, dat ik geslaagd was en dat het bontwerkstertje hem zijn woord terug gaf.

Ik had er namelijk voor gezorgd, dat een bontwerker, die mij reeds jaren lang trouw en ijverig gediend had, doch die een verlegen natuur had, zodat hij nooit een meisje durfde aankijken, met haar in aanraking kwam. Ik moedigde het op bescheiden wijze aan en toen ik het meisje vertelde, dat mijn zoon misschien in Amerika ging trouwen, zodat zij vrij was om de bontwerker te huwen, was de zaak gauw beklonken.

Het spreekt van zelf, dat ik die twee mensen verder heb geholpen. Ik heb er voor gezorgd, dat ze een kleine zaak in bontwerken kregen in het East End en sedert de opening nu een paar weken geleden, gaat alles voortreffelijk. Het is zomer, dus veel klanten hebben zij nog niet, maar daar zij alle twee het vak goed verstaan en zij ook ijverig zijn, twijfel ik er niet aan of zij zullen op hun

bescheiden wijze er wel in slagen zich een goede broodwinning te verzekeren. Zij zijn gelukkig met elkaar en zullen dat ook wel blijven, want de man is al even eenvoudig als het vrouwtje, zodat ik er tegelijk een goed werk mee heb gedaan.

Ook ben ik in het bezit van een paar brieven van mijn jongen, die mij reusachtig dankbaar is, dat ik hem van dienst heb kunnen zijn. Hij staat op een zeer goede voet met zijn gastheer, heeft een prachtige, leerzame reis gemaakt en hoopt het volgende voorjaar terug te keren naar Europa. Ik heb er zo'n idee van, dat hij misschien een aardig Amerikaans vrouwtje meebrengt.

Tot dusverre is alles dus heel goed gegaan. Maar er is ook een kink in de kabel gekomen.

Het toeval heeft gewild, dat het bontwerkstertje, dat nu gelukkig getrouwd is, op een zekere avond in het water is gevallen. Het was een ongeluk, maar men heeft nog al moeite gehad haar op het droge te brengen en het heeft een haar gescheeld, of het arme kind was verdronken.

Zij werd naar een ziekenhuis gebracht en daar een paar dagen verpleegd, maar ze heeft een sterk gestel en heeft het er prachtig bovenop gehaald. Toen ik haar kwam bezoeken en de groeten kwam brengen van haar man, vertelde zij mij in haar onnozelheid, dat er een heer van de krant was geweest, die haar enige vragen had gesteld en zij had die man alles verteld wat er geschied was met mijn zoon en daarna met de bontwerker.

Dat vond ik een vervelende geschiedenis, maar ik dacht verder over het geval niet na, tot ik dezer dagen van de redactie van dat mooie schandaalblaadje een bericht kreeg, over het geval, waaruit mij bleek, dat het bontwerkstertje zich onwetend had laten uithoren door een dier gemene kerels, die er nu natuurlijk een schandaal mee trachtten te verwekken.

In de Alarmkreet zal nu een artikel verschijnen dat de zaak zo voorstelt, alsof mijn zoon met mijn voorkennis, misschien ik zelf, het jonge meisje zou

hebben bedrogen en wij haar als afkoop-som die zaak hadden verschaft.

Dit alles natuurlijk pas, nadat wij door haar poging tot zelfmoord daardoor als het ware werden gedwongen. Die smeerlap wil het namelijk doen voorkomen, alsof dat in het water vallen, wat zuiver een ongelukje was, een poging tot zelfmoord was, uit wanhoop over het feit, dat mijn zoon haar in de steek had gelaten.

— Hoe zijt gij te weten gekomen, dat een dergelijk sensatiebericht in het blad zal verschijnen? vroeg Brand. Of is het reeds verschenen?

— Neen, antwoordde Mr Spancer, maar de redactie van de Alarmkreet zond mij een schrijven en als bijlage de proef van het artikel ter inzage.

Mijn vrienden, aan wie ik de zaak meedeelde, raadden mij aan, mij in verbinding te stellen met de redactie van de Alarmkreet en te trachten door het betalen van een zeker bedrag te verhinderen, dat het artikel in het blad zou verschijnen.

Ik ben ook wel bereid een zeker bedrag voor dat doel op te offeren, maar de eis is te hoog. Ik kan op het oogenblik niet over het gevraagde bedrag beschikken.

Als het winter was, zou dat beter gaan, maar nu in de zomer gaat er zo goed als niets in mijn zaak om en ik heb mijn geld door het inkopen van pelswaren voor de volgende winter al vastgezet.

— Hoeveel vroegen de kerels? vroeg Brand.

— Vijfduizend pond sterling. Een ongehoord bedrag.

— Het is schandelijk, riep Brand uit. Hier moet een stokje voor worden gestoken. Ik heb een vriend, die ik onmiddellijk van deze zaak op de hoogte zal stellen, en ik denk wel, dat hij de man is, die u kan helpen.

— Dat zou dan spoedig moeten gebeuren, zei Mr Spancer, ik heb slechts drie dagen tijd, dan moet ik betalen, of de schurken publiceren het artikel.

— Mijn vriend heeft in vierentwintig uur dikwijls meer klaar gespeeld dan dit, luidde het geruststellende antwoord,

maar laat ons nu heengaan. Ik hoop u over een paar uur met mijn vriend te komen bezoeken.

Brand rekende af met de ober en de twee mannen namen afscheid van elkaar als een paar oude vrienden.

Een kwartier daarna zat Brand thuis en kon hij alles in kleuren en geuren aan zijn vriend vertellen. Deze luisterde met zeer veel belangstelling en knikte verscheidene malen met het hoofd.

— Luister nu eens goed, wat ik van plan ben, zei Raffles.

De twee vrienden staken wederom de hoofden bij elkaar en nu was het Brand, die aandachtig luisterde, af en toe knikte en glimlachte.

— Dat blijft dus afgesproken, niet waar, zei Raffles ten slotte. Jij schrijft

even die bewuste brief op de schrijfmachine en wacht even met het invullen van het adres tot ik thuis ben.

— Goed, antwoordde Brand. Afgesproken.

Hij zette zich achter de schrijfmachine en toen Raffles de deur achter zich dicht trok, stonden de eerste regels al op papier.

De brief was spoedig klaar en Brand zat reeds hoog en breed de krant te lezen, toen Raffles, na een poosje terugkwam.

— Klaar? vroeg Raffles.

— Al lang Edward, luidde het antwoord.

— Goed, zei Raffles, vul het adres dan maar in, wil je? Het is Essexstreet, nummer 16.

HOOFDSTUK III

DE VAL WORDT OPGESTELD

Het was 's avonds al laat, toen Charles Rother, de hoofdredacteur van de Alarmkreet, zacht, de trap naar het redactie-bureau opsloep.

Rother, een klein, mager mannetje, deed de deur van het redactie-bureau open en deed er de knip op, nadat hij was binnengekomen.

De man nam plaats op een stoel aan de schrijftafel en opende de gekomen brieven.

Hij nam ook een blauwe enveloppe op, waaruit hij een schrijven haalde van de volgende inhoud:

Waarde heer,

Ik ben beambte van het hoofdbureau van politie en werk in de naaste omgeving van de hoofdinspecteur van politie Baxter.

Ik geloof niet, dat gij tot dusverre hebt geweten, dat deze beambte zeer vermogend is.

Hoe is hij aan dat geld gekomen?

Ik ken de bronnen, waaruit dat vermogen is gekomen. Als gij er belang in stelt, van mij inlichtingen te beko-

men voor het opstellen van een sensatieartikel, dan verzoek ik u, mij in mijn woning op te zoeken. Ik ben tussen vijf en zeven uur 's avonds altijd thuis.

In afwachting van uw bezoek, teken ik,

TOM SULLIVAN,

Inspecteur van politie

Essexstraat, 16.

Rother stak de brief in zijn portefeuille, draaide de lamp boven de tafel uit en verliet het redactie-bureau even zacht als hij gekomen was.

In een restaurant kwam hij samen met zijn compagnon Mr Kroyzer, die in Londen De Mooie Guido, werd genoemd.

Ook deze grijnslachte, toen hij de brief van Sullivan had gelezen.

— De hoofdinspecteur van politie zal er wel een gehele vermogen voor over hebben om te voorkomen, dat het artikel verschijnt, zei de mooie Guido.

— Ik heb aan de mogelijkheid gedacht, dat die brief een mystificatie is, een soort hinderlaag. Zou het dat niet

kunnen zijn? vroeg Rother.

— Dat denk ik niet, zei Guido, ik heb de naam Sullivan in verband met de Raffles geschiedenissen vaak in de dagbladen gelezen.

Uit de brief valt ook op te maken, dat de man bang is, om bij een bezoek aan onze redactie gezien te worden.

Wij behoeven niet te vrezen voor een man, die bang is voor zijn eigen persoon.

— Ik zal de man morgen een bezoek brengen, zei Rother en hem het bloed uit de nagels persen, en een uitvoerige brief aan de hoofdinspecteur van politie zenden.

Ik zal een artikel schrijven naar aanleiding waarvan geheel Londen op zijn kop zal staan.

De volgende dag, precies om vijf uur, werd er aan de bel getrokken van Nr 16 in de Essexstreet, waar volgens opgaaf in de brief Sullivan moest wonen.

Hij had zich niet vergist.

Toen de kleine, magere redacteur de kamer binnentrad, zei hij onmiddellijk:

— Mijn naam is Sullivan, met wie heb ik de eer?

Rother herkende de trekken van de politieman dadelijk. Hij had natuurlijk vaak diens portret in de dagbladen gezien.

Hieromtrent gerustgesteld, naderde hij Sullivan zo dicht mogelijk en fluisverde op geheimzinnige toon:

— Ik kom van de Alarmkreet.

— Oja? antwoordde de man. Kom binnen.

Niemand heeft u toch gezien? vroeg Sullivan op angstige toon.

— Maak u niet ongerust, zei de journalist, ik zorg er altijd voor, dat niemand mij ziet.

— Ik heb een prachtige geschiedenis voor uw blad, zei Sullivan, en ik hoop, dat gij, die voor recht en waarheid strijdt, de hoofdinspecteur Baxter, door uw artikel zijn ontslag zult bezorgen.

— Voor alles moet gij uw beweringen met bewijzen kunnen staven.

— Natuurlijk, zei Sullivan, ik kan alles bewijzen.

Deze hoofdinspecteur van politie heeft een tegoed op de Bank van zo

wat honderdvijftig duizend pond en bezit verscheidene huizen, zodat hij miljonair is.

Rother wreef zich de handen.

— Uitstekend, mompelde hij vergenoegd, een politiebeampte die miljonair is, dat geeft een magnifiek artikel voor de Alarmkreet.

— Gij zult zelf wel begrijpen, hernam Sullivan, dat men bij een jaarlijks inkomen van duizend pond sterling geen miljonair kan worden, maar ik heb hier geheime lijsten, waarop gij kunt zien, van welke zijden Baxter zijn inkomsten trekt.

Sullivan nam een brief, die voorzien was van het wapen van Lord Lister en toonde deze de redacteur.

— Ik zal u die brief voorlezen, zei Sullivan. Het is een brief van de beruchte John Raffles aan de hoofdinspecteur van politie Baxter. Daaruit zult gij zien, hoe het komt, dat Baxter tot dusverre die misdadiger nog niet heeft gearresteerd.

Het is een schandaal, vervolgde Sullivan. Die politieman is de medeplichtige van de Grote Onbekende. Hij speelt met hem onder één hoedje.

— Het is niet te geloven, mompelde Rother.

Waarde vriend Baxter,

Ik heb gisteren Simpson, de oude diamanthandelaar, van wie gij mij hebt verteld, dat hij allerlei vuile zaakjes opknapt, opgezocht en hem drie duizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, als naar gewoonte de helft van de buit.

Vanavond ben ik in het Piccadilly Restaurant onder de bekende vermomming. Vraag de ober naar Mr Thonet.

Wij zullen een fles champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten,

JOHN RAFFLES

Rother snakte naar adem.

Dat was meer dan hij had verwacht.

Van zijn stoel opstaand, riep hij uit:

— Geef mij de brief. Dat is prachtig bewijsmateriaal.

Sullivan schudde het hoofd en zei:

— Het spijt mij, maar u zult begrijpen, dat ik deze brief niet uit handen kan geven. Niemand anders dan ik heeft de beschikking over de correspondentie van de hoofdinspecteur en het zou dus begrijpelijk zijn, als deze brief wordt vermist, dat de verdenking op mij moet vallen, maar als gij het wenst, ben ik bereid de brief bij een notaris te deponeeren, voor het geval dat men u een proces zou aandoen.

— Gij hebt gelijk, antwoordde Rother, dat is de juiste manier. Het is enorm... Raffles als compagnon van de hoofdinspecteur van politie Baxter.

— O, zei Sullivan, ik kan u nog veel mooiere dingen vertellen. Verscheidene geheime opiumholen in Londen, kroeghouders zonder vergunning, geheime spelhuizen, om kort te gaan, ik kan u een lijst van ongeveer tachtig personen verschaffen, welke allen de hoofdinspecteur vast salariëren.

— Eén ding is mij onbegrijpelijk, zei Rother, namelijk, dat gij niet reeds sedert lang hebt getracht voordeel te slaan uit al deze feiten.

Sullivan schudde het hoofd en zei:

— Waarde heer, het is mij niet om geld te doen. In de eerste plaats zou het voor mij een ongekend genot zijn als ik die Baxter, wiens secretaris ik ben en die niet anders doet dan mij plagen en treiteren, een oneervol ontslag zou kunnen bezorgen, waarbij dan nog komt, dat ik veel kans heb in zijn plaats te worden benoemd.

— Nu begrijp ik u, zei Rother, die hoe langer hoe meer overtuigd raakte van de betrouwbaarheid van de man, over wiens onbaatzuchtigheid hij zich eerst had verwonderd, maar die hij nu volkomen begreep.

— Dat dacht ik wel, zei Sullivan, gij begrijpt mij.

Maar gij, die een vreemdeling voor hem zijt, kunt hem de duimschroeven aanleggen en tot hem zeggen:

Of gij betaalt mij een flinke afkoop-

som, of... Hij maakte een beweging, alsof hij iemand wilde wurgen.

— Hoe hoog is het deposito, dat Baxter op de Bank heeft? vroeg Rother.

— Voor zover ik weet, bedraagt het honderd vijftig duizend pond sterling, luidde het antwoord.

— De man zal wel meer bezitten, meende Rother. Bedenk eens, wat dergelijke zaken voor een winst opleveren.

— Zeker, zei Sullivan, dat alleen moet de hoofdinspecteur dit jaar minstens een kwart miljoen hebben opgebracht.

— Veel meer, zei Rother, geloof me, de man heeft meer gestolen dan een half miljoen. Het is een prachtige zaak. Op deze wijze kunnen wij indirect de winst delen, die Raffles behaalt.

— Ge moet maar zien, wat ge doet, riep Sullivan uit, ik laat het aan u over, om de zaak te regelen.

Rother stond op en zei:

— Gij kent de hoofdinspecteur toch nauwkeurig, niet waar?

— Dat zou ik denken, zei Sullivan, ik werk reeds verscheidene jaren met hem.

— Allright, zei Rother, is hij een dapper event?

— Helemaal niet, klonk het antwoord.

— Gij denkt dus, vervolgde Rother, dat één brief reeds voldoende zou zijn om hem te doen dokken? Hoeveel denkt gij, dat wij kunnen vorderen?

Sullivan haalde de schouders op.

— Ik denk, dat wij voorlopig tienduizend pond sterling kunnen vragen, zei Rother, later meer. Zijn geldbronnen zijn onuitputtelijk, zolang hij samenwerkt met Raffles.

— Gij hebt gelijk, stemde Sullivan glimlachend toe. Als Raffles niet sterft, kunt gij jaren lang alleen van hem leven op een grote voet.

Met een duivelse glimlach wreef de redacteur van de Alarmkreet zich de handen en nam daarna zijn hoed op en zei:

— Dus dat blijft afgesproken, niet waar, Mr Sullivan. Gij bezorgt mij zo spoedig mogelijk een afschrift van de bewuste brief van Raffles aan de hoofdinspecteur Baxter en in afwachting daarvan ga ik al vast eens met die man

spreken. Voorlopig wel bedankt en tot ziens.

— Tot ziens, groette Sullivan, die de deur achter zijn bezoeker sloot.

Nauwelijks was de deur achter de man dicht gevallen of Sullivan deed iets zonderlings. Met één enkele handbeweging nam hij het borstelige kneveltje en de pruik van zijn hoofd, ging naar de tussendeur, deed deze open en riep:

— Charles, kom eens hier en vertel me eens of je alles hebt gehoord?

Even daarna trad de vriend van de Grote Onbekende de kamer binnen en zei:

— Alles gehoord, Edward, woord voor woord. Ik geloof, dat de val prachtig is opgesteld en dat het niet lang zal duren of er zit een grote rat in. Wat een smeerslap.

HOOFDSTUK IV

WAT ER OP SCOTLAND YARD VOORVIEL

Inspecteur Sullivan, de secretaris en rechterhand van hoofdinspecteur Baxter, had zich, zoals dat reeds herhaaldelijk was geschied, over zijn chef geërgerd.

Baxter, die zeer accuraat was, had hem een standje gegeven, omdat hij bij het schrijven van de processen-verbaal geen zorg had gedragen voor het vrij laten van een tweevingers brede witte rand aan de rechterzijde van de vellen papier. Hij had ze eenvoudig geheel beschreven en geen aandacht geschonken aan het voorschrift.

— Het is om je dood te ergeren, mopperde Sullivan, alsof het niet precies hetzelfde is, of een rechter een volgeschreven blad krijgt dan wel een met witte rand. Het komt immers op hetzelfde neer, de hoofdzaak is dat, wat er op geschreven staat. Al die beuzelarijen hangen mij de keel uit.

Verontwaardigd kauwde hij op zijn pennehouder, maar deed niettemin zijn best om nu aan de voorgeschreven witte rand te denken.

En dat was, hoe eenvoudig het ook moge schijnen, niet zo gemakkelijk.

Zodra Sullivan aan het eind van een regel kwam, bevatte het woord, dat hij juist schreef, gewoonlijk enige letters meer of hij was midden in een lettergreep en met de beste wil van de wereld wist hij niet, waar hij met die overvloedige letters zou blijven, om een witte kant vrij te laten.

— Mooi, mompelde hij, verder dan tot hier mag ik niet komen, afkortten gaat niet, dus ik laat de rest van de letters eenvoudig weg.

Laat anderen zich gek prakkizeren; als men zo op die tweevingers brede rand gesteld is, moet men ook maar trachten te begrijpen wat hier staat. Mij laat het verder koud.

Zonder er verder over na te denken, schreef hij door en zodra hij de blanco rand genaderd was, eindigde hij het woord, dat hij bezig was te schrijven, al mankeerden er ook nog twee of drie letters aan.

Hij schreef rustig door in het volkomen bewustzijn van een man, die zijn plicht doet, tot het twaalf uur sloeg.

Daar hij die namiddag dienst had tot zes uur, kon hij niet naar huis gaan om te lunchen, zodat hij zijn broodjes ingepakt had meegenomen.

Sullivan was zeer zuinig van aard. Hij had natuurlijk, evenals de andere inspecteurs dat gewoonlijk bij dergelijke gelegenheden deden, wat in een restaurant kunnen laten halen, maar hij vond het onnodig om die onkosten te maken ofschoon hij toch ook wel een liefhebber van lekker eten was. Maar de centjes gingen bij hem voor en hij stapte dus met zijn ingepakte broodjes naar de cantine, om daar een kop koffie te drinken.

Zodra hij binnenkwam trof zijn oog hoofdinspecteur Baxter, zijn onmiddell-

lijke chef, met wie hij echter door jarenlange omgang op zeer vertrouwelijke voet was geraakt.

Echter, zoals men dat wel meer in het dagelijks leven ziet, waren de twee mannen, hoewel vrienden toch ook weer vijanden van elkaar. Op hen was in alle opzichten de zegswijze van toepassing:

Zonder elkander deugen ze niet, met elkander meugen ze niet.

Baxter kon niet buiten zijn factotum Sullivan, maar zodra hij hem bij zich had, kon hij niet nalaten hem met allerlei futilliteiten lastig te vallen en te plagen, zoals nu pas onlangs was geschied met de witte marge aan de rechterzijde van het papier, terwijl Sullivan beslist aan zijn chef was gehecht, maar het niettemin niet kon laten hem het leven zuur te maken.

In dat opzicht blonk hij vooral uit, wanneer er sprake was van de gentleman-inbreker John Raffles. Baxter kon het maar niet verkroppen, dat die man hem nog maar steeds te glad af was. Dat wist Sullivan en telkens als hij Baxter onaangenaam wilde zijn, bracht hij Raffles op het tapijt.

Baxter wist dat en in plaats van zich onverschillig te tonen, maakte hij zich bij dergelijke gelegenheden altijd boos, hetgeen juist koren op de molen was van Sullivan.

Laatstgenoemde was die ochtend een weinig uit zijn humeur geweest in verband met die witte marge op de processen-verbaal en dat humeur werd er niet beter op, toen hij, de cantine binnenkomend, ontdekte dat Baxter, die ook erg veel van lekker eten hield, maar niet zo zuinig aangelegd was als hij, een biefstuk met een paar spiegel-eieren had laten komen uit het naaste restaurant en daar gezellig aan zat te peuzelen.

Sullivan drong de geur van het gebraden vlees in de neus, hetgeen voor hem begrijpelijkerwijze een tantaluskwelling was.

Hij beantwoordde de groet van zijn chef met een halve snauw en werkte haastig, als geneerde hij zich, zijn broodjes naar binnen.

Toen hij klaar was, besloot hij Bax-

ter eens, wat men noemt, te pesten.

— Het is toch eigenlijk onbegrijpelijk, dat wij gedurende de laatste weken niets van Raffles hebben gehoord, begon hij.

Een woedende blik van Baxter trof Sullivan, die deed, alsof hij dit niet bemerkte en vervolgde:

— Waarschijnlijk zet hij een nieuw meesterstuk in elkaar, dat ons hele bureau eerstdaags op de kop zet. Een geniale kerel die Raffles.

Een gebrom van de hoofdinspecteur was het antwoord, waarna deze zei:

— Je ziet, Sullivan, dat ik zit te eten. Kan je met je gezanik over Raffles niet wachten tot ik klaar ben? Je weet immers, dat die naam voldoende is om mij alle eetlust te benemen.

— Jawel, knikte Sullivan kalm, dat weet ik.

— Wel verduiveld, schreeuwde Baxter, je bekent dus, dat je mijn eetlust wilt bederven?

— Ja, dat beken ik, antwoordde Sullivan op onverschillige toon.

Dat beken ik. Gij hebt ook mijn eetlust bedorven. Ik vind het allesbehalve net, dat gij met die biefstuk mij de ogen uitsteekt. Omdat ik er geen zin in heb en ook omdat het geen pas geeft, bestel ik bij mijn lunch geen warm eten. Ik behelp me met broodjes en dat behoorde gij ook te doen. Ziezo, nu weet gij waar het op staat.

Baxter keek zijn secretaris aan, alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

— Wat bezielt je? riep hij uit. Ik zal dit onthouden. Ik zal je aanklagen wegens insubordinatie.

— Wij hebben nu geen dienst, zei Sullivan, nu zitten wij te eten. Op dit ogenblik zijn wij alle twee aan elkaar gelijk en je weet, evengoed als ik, dat ik dan volgens de Engelse wet mag zeggen wat ik wil. Dat kan mij niemand beletten. En voor de rest met die tweevingersbrede witte rand heb je ook mijn eetlust bedorven.

Nu ging de hoofdinspecteur een licht op. Dus die witte marge was de oorzaak van alles.

— Zo, zo, dacht hij, is dat het, waar de schoen wringt, maar in plaats nu zijn

mond te houden, besloot hij Sullivan eens de les te lezen.

Hij zette een gezicht als een onderwijzer van een patronaat, die de kinderen de zondenva van Adam en Eva gaat vertellen en zei:

— Het is een voorschrift van de Lord Major van Londen, dat elk officieel stuk een tweevingers brede witte rand aan de rechterzijde moet hebben. Deze wet stamt uit het jaar 1680 en is tot dusverre steeds gerespecteerd. Gij hebt niet het recht, inspecteur Sullivan, om deze oude wet te negeren; maar het vervloekte moderne socialisme schijnt ook in jou hersens te hebben post gevat, je wenst je niet meer te storen aan dergelijke oude voorschriften.

Ik merk ook uit uw gedrag jegens mijn persoon, dat gij alle eerbied, die gij mij als uw chef verschuldigd zijt, opzettelijk uit het oog verliest.

Sullivan glimlachte ironisch, toen Baxter ophield om adem te halen.

— Mijnheer de hoofdinspecteur, zei hij op dezelfde zalvende toon, die Baxter had aangeslagen, het komt niet in mij op, mij te vergrijpen aan de eeuwenoude wetten van ons land, en ik zie in, dat ik er hoogst verkeerd aan doe om de rand van twee vingers breed te willen weglaten.

Voortaan zal ik dergelijke abnormale afwijkingen de kop indrukken, dat beloof ik u. Gij zult u daarover nooit meer behoeven te beklagen.

Dit alles verandert echter niets aan het feit, dat Raffles sinds vier weken niets van zich heeft laten horen, dat Raffles.....

— Hou op, hou op, riep de hoofdinspecteur, ik wil niets meer van die vent horen. Ik wil er niets meer van weten. De duivel moge Raffles halen.

Nauwelijks had Baxter dat uitgeroepen of de deur ging open en er kwamen twee inspecteurs binnen, die eveneens kwamen om hun lunch te gebruiken. Hierdoor was noch Baxter, noch Sullivan in de gelegenheid het twistgesprek voort te zetten, zodat de hoofdinspecteur zijn maaltijd ten minste rustig kon voleindigen.

Na een poosje keerde hij naar zijn

bureau terug, op de voet gevolgd door Sullivan, die meende nog een duit in het zakje te moeten doen.

Nauwelijks waren zij in het bureau aangekomen, of Sullivan begon weer aan zijn proces verbaal.

Nadat hij een poosje geschreven had, mompelde hij op halfluide toon, zodat Baxter het moest horen:

— De Grote Onbekende is tot dusverre niet door Scotland Yard ontdekt.

Baxter keek hem van terzijde aan.

— Wat zeg je daar? vroeg hij.

— O, zei ik iets? vroeg Sullivan. Ik meende dat ik schreef en wel iets, waarvan ik 's nachts in mijn slaap droom.

Ik zou willen voorstellen, om die woorden te laten hectograferen, dat zou mij veel tijd besparen, daar ik ze geregeld elke dag aan de Lord Major moet schrijven.

— Welke woorden? vroeg Baxter, hoewel hij vermoedde wat Sullivan bedoelde.

— De onbekende misdadiger Raffles, is ondanks de ijverigste nasporing van hoofdinspecteur Baxter en diens detectives tot op heden nog niet ontdekt, las Sullivan voor.

Nog was deze niet uitgesproken, of een vuistslag van Baxter kwam donderend op de schrijftafel neer, zodat de inkt omhoog spatte.

— Hou op, vervelende kerel, hou je mond. Je schijnt je best te doen om me razend te maken. Ik zal je laten overplaatsen.

— Hoe eer, hoe liever, zuchtte Sullivan, dat is mijn vurigste wens.

De duivel moge de onderwijzer halen, die mij heeft leren schrijven. Aan hem heb ik dit ellendige baantje te danken.

En dat ik geen detective kan zijn, is uw schuld. Maar ik heb mijzelf plechtig beloofd, alles in het werk te stellen om hier vandaan te komen en weer in actieve dienst te komen.

Als gij mij met overplaatsing dreigt, dan doet ge mij het grootste genoegen.

Ik bid elke avond, dat gij uw plan zult uitvoeren om mij de deur uit te gooien. De dagbladen maken ons elk ogenblik belachelijk, want omdat ik uw secretaris ben, ben ik er mede verant-

woordelijk voor, dat Raffles...

— Och man, zwijg, bulderde Baxter met een nieuwe vuistslag.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

Met een zucht van verlichting riep Baxter:

— Binnen.

De dienstdoende agent, die bezoekers moest aandienen, trad binnen, bleef in afwachting houding bij de deur staan en meldde:

— Twee heren, een zekere Mr Kroyzer en een Mr Rother wensen u te spreken.

— Laat de heren binnenkomen, zei Baxter, nam aan zijn schrijftafel plaats en deed, alsof hij druk bezig was. Hij doopte de pen in de inktpot en begon handtekeningen te zetten onder de opgestapelde acten en papieren.

Terwijl Baxter onder het eerste stuk zijn naam plaatste, kwamen de heren vertegenwoordigers van de Alarmkreet de kamer binnen.

Baxter keek het tweetal met scherpe blik aan.

— Pardon, mijnheer de hoofdinspecteur, begon de redacteur van het blad, terwijl hij Baxter langzaam naderde, wij hebben een zeer kiese aangelegenheid met u te bespreken.

— Ik ben tot uw dienst, antwoordde Baxter, als gij mij maar wilt zeggen, wat gij wenst. Weest alstublieft kort, want mijn tijd is beperkt.

— Wij zouden u gaarne onder vier ogen spreken, ging Rother voort; wat wij u hebben te zeggen betreft u persoonlijk.

Baxter draaide onrustig op zijn stoel heen en weer.

Die woorden maakten hem zenuwachtig. Wat wilde die man van hem?

Het was alsof de vreemde bezoeker iemand was, die hem ter verantwoording kwam roepen.

— Het spijt mij, antwoordde hij schouderophalend, mijn persoonlijke aangelegenheden kan ik hier gedurende mijn diensttijd niet behandelen. Dan moet gij in mijn huis komen. Met wie heb ik de eer?

De redacteur stak de borst vooruit

en kraaide:

— Mijn naam is Rother. Ik ben de hoofdredacteur van de Alarmkreet.

Als antwoord begon Sullivan te hoesten, alsof hij zich verslikte en dat klonk zo gek, dat de kleine, magere redacteur de secretaris van Baxter woedend aankweek en hem met een minachtende blik opnam.

Baxter daarentegen schrok, toen hij hoorde wie Rother was.

Zijn particuliere leven was ten gevolge van enige escapades, die hij nu en dan uitgehaald had, niet geheel vrij van smet of blaam, zodat hij vreesde, dat er vroeg of laat iets van zou uitlekken.

Ongetwijfeld betrof het bezoek van deze gevaarlijke heren dergelijke avonturen.

— Laat mij enige ogenblikken met de heren alleen, zei hij tot Sullivan.

Deze kon niet snel genoeg de kamer verlaten.

Hij was altijd blij als hij een poosje van zijn bundels papieren kon weg komen.

Toen hij in de zijkamer was, stopte hij op zijn gemak een pijp, en daar hij er belang in stelde om te weten, wat de twee journalisten bij zijn chef kwamen doen, luisterde hij met zijn oor tegen een dun plekje van de wand, waarop hij, om het gemakkelijk terug te kunnen vinden, een kruisje tekende.

Dicht daarbij bevond zich een kijkgaatje, bedekt door een metalen klepje, dat hem in staat stelde om in de kamer te kunnen kijken. Baxter zelf had deze opening laten aanbrengen, om Sullivan bij diens werk ongezien te kunnen gadeslaan.

Hij had er niet aan gedacht, dat zijn beampten het wederkerig tegenover hem zelf konden gebruiken.

Duidelijk hoorde Sullivan nu het volgende gesprek:

— Gij weet, begon Rother, dat ik redacteur ben van de Alarmkreet, het onpartijdige, bekende blad, dat strijdt voor recht en waarheid.

Het is het doel van ons blad om alle mistoestanden, die wij ontdekken, zonder aanzien des persoons, aan de openbaarheid prijs te geven, ten einde ze te

verbeteren.

Wij zijn strijders voor recht en billijkheid, wij wensden de modderpoelen der moderne maatschappij zonder aarzelen te reinigen; wij strijden tegen al het onrechtvaardige, dat om ons heen geschiedt.

— Heel goed, zei Baxter, dat heb ik begrepen, maar nu zou ik wel eens willen weten, wat gij van mij wenst. Ik was in het geheel niet nieuwsgierig naar een lofzang op uw krant.

— Wat? riep de kleine redacteur, denk gij soms, dat ik zonder doel tegen u sta te redeneren? Mijnheer de hoofdinspecteur, mijn woorden zijn de tolk van mijn gedachten.

Elk woord dat ik spreek is goed overwogen, kortom, ik herhaal, dat ik strijd voor recht en waarheid.

— Wat een vent, mompelde Sullivan in de andere kamer; mijn vingers jeuken om hem eens flink op zijn donder te ranselen.

Hij ziet eruit als iemand, die aan de galg is ontsnapt en hij spreekt als een officier van het Leger des heils.

— Laat mij ook eens even aan het woord, begon nu de mooie Guido, terwijl hij zich met zijn zakdoek wat koelte toewaaid.

— Wij hebben gisteren, zo vervolgde hij, een opzienwekkende mededeling gekregen, betreffende Raffles.

— Daar heb je het... Daar beginnen die waarachtig ook al, zuchtte de hoofdinspecteur, zijn bezoekers aankijkend, alsof hij hen de deur uit wilde gooien.

Met Raffles scheen hij vandaag voortdurend geplaagd te moeten worden.

— Waar is Raffles? vroeg Baxter. Hebt gij hem ontdekt?

— Neen, zei de mooie Guido, het ontdekken van Raffles kunnen wij gerust aan u overlaten.

Wij zijn geen detectives, wij zijn dienaars van de koningin der Aarde: de pers.

Maar wij hebben een andere ontdekking gedaan, die u en het publiek zeker sterk zullen interesseren.

— En die is? vroeg Baxter.

Een duivelse grijns misvormde Guido's gelaat, hij haalde zijn monocle te

voorschijn en klemde daarop het oogglas in zijn oog.

Hij keek de hoofdinspecteur scherp aan als de Lord Chief Justice en zei:

— Hebt gij inderdaad geen vermoeden, welke ontdekking wij in het algemeen belang hebben gedaan?

— Mijnheer... stoof Baxter op, ik ben niet van plan, mij raadsels door u te laten opgeven. Vertel mij duidelijk, wat gij van mij wenst en spreek niet zo onbegrijpelijk.

— Goed, kraaide Rother, dan zal ik het u vertellen.

Wij hebben een brief ontvangen en in ons bezit gekregen, die aan u is geschreven door Raffles.

Baxter zette grote ogen op.

Hij ontving meermalen brieven van Raffles en dat vond hij altijd vervelend.

Hij had ze allemaal genummerd in een lade van zijn schrijftafel weggesloten en kon niet begrijpen, hoe een dezer brieven in handen van die twee heren geraakt kon zijn.

Als dat werkelijk het geval was, dan was er in die lade gesnuffeld.

Hij dacht even na en kwam tot het besluit, dat het in elk geval goed voor hem zou zijn, het met het tweetal op een accoordje te gooien, want als een dezer brieven werd gepubliceerd, zou heel Londen zich ten zijnen koste amuseren en de spotbladen opnieuw werk krijgen.

Hij haatte deze tijdschriften, die, dank zij Raffles, reeds maandenlang de spot dreven met de hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Hij trok de la van zijn schrijftafel open, om er zich vóór alles van te overtuigen, of alle brieven van Raffles nog in zijn bezit waren.

Rother, die de bewegingen van Baxter volgde, zag direct wat deze van plan was.

Hij glimlachte en zei:

— Gij zult tevergeefs naar de brief zoeken, die in onze handen is. Het schrijven is toevallig niet aan zijn adres gekomen; onderschept door iemand, die u niet genegen is en bij ons heeft gebracht.

Baxter vroeg op zenuwachtige toon:

— Is dat een feit? Heeft men een brief onderschept? Verdraaid... zou Sullivan...

Bij het horen van deze naam trapte de redacteur Guido op de tenen.

De zaak was in orde.

Hij had nu vaste grond onder de voeten.

Tot nu toe was hij er nog niet geheel zeker van geweest, of Sullivan inderdaad in staat was, zich brieven, geadresseerd aan de hoofdinspecteur toe te eigenen.

Nu hoorde hij het van Baxter zelf, dat dit inderdaad mogelijk was.

Hij besloot nu, geen medelijden te hebben en eisen te gaan stellen.

— Ja, hoofdinspecteur, hernam Rother, daarom sprak ik zoëven over recht en waarheid.

De brief behelsde zeer compromitterende dingen voor u en gij hebt het alleen te danken aan onze fatsoenlijke manier van optreden, dat wij u komen opzoeken en de inhoud van de brief niet eenvoudig openbaar maken.

Uit uw verhouding tot Raffles, die wij tot in de kleinste bijzonderheden kennen, ik herhaal het... hij drukte de klemtoon op elke lettergreep... tot in de kleinste bijzonderheden. Hieruit zult gij kunnen besluiten, hoeveel een dergelijke wetenschap ons waard is.

Het kost u minstens, als wij de brief publiceren, uw betrekking.

Nu brak het angstzweet de hoofdinspecteur uit.

De redacteur van de Alarmkreet wreef zich voldaan de handen.

De vis zat aan de haak.

— Is de brief werkelijk zo compromitterend? vroeg Baxter, daarbij denkend aan de dag, waarop Raffles hem door middel van Brand zijn portefeuille had ontstolen en zodoende inzage had verkregen van enige zijner avonturen.

— Mag ik de brief lezen? vroeg hij benepen.

— Neen mijnheer de hoofdinspecteur, zei Rother op besliste toon; wij hebben het schrijven gedeponereerd bij een notaris in geval van een proces. Het moet u voldoende zijn, als ik u zeg, dat de openbaarmaking van deze brief u

voor altijd zou ruïneren.

Baxter zuchtte en hield zijn hoofd met beide handen vast.

— Ik word er nog krankzinnig van. Die Raffles berooft mij van mijn verstand, kermde hij.

— Dat is niet nodig, zei Rother, ik neem aan, dat gij verstandig genoeg zijt om niet gek te worden, maar liever met ons te overleggen, hoe gij uw ondergang kunt voorkomen.

Met onzekere blik keek Baxter Rother aan.

Plotseling kwam het denkbeeld in hem op, dat hij zich misschien met geld uit deze netelige zaak kon redden.

— Ik ben bereid, zei hij, als uw eisen enigszins aannemelijk zijn, mij van uw stilzwijgen te verzekeren.

— Dat dacht ik wel, zei Rother; wij zullen het wel eens worden.

— Denk eens na over het bedrag, dat u hoog genoeg voorkomt, om ons de schade te vergoeden, die wij lijden door het niet openbaar maken van het bewuste schrijven.

— Schade? vroeg Baxter, in hoeverre schade?

Nu mengde zich Guido weer in het gesprek.

— Dat kan ik u precies voorrekenen, zei deze. Denk eens aan een artikel, dat het opschrift droeg: Onthullingen omtrent Raffles en hoofdinspecteur Baxter, wij zouden er in Londen minstens een miljoen exemplaren van verkopen.

Baxter hijgde als een vis op het droge.

— Gij... gij... bedoelt toch niet, dat ik een miljoen exemplaren zou moeten betalen? stamelde hij.

— Niet alleen dat, antwoordde Guido, met een onverschillig glimlachje, het materiaal, dat wij hebben verkregen, is niet alleen genoeg voor één nummer, maar voor minstens tien.

Dat maakt dus, zuinig berekend, een oplage, van week tot week stijgend met twintig miljoen exemplaren.

Alles draaide voor Baxters ogen in het rond.

Getallen van eindeloze lengte dwarrelden voor zijn ogen.

Hij zag in, dat zijn twee bezoekers

hem het bloed uit de aderen wilden persen.

Tevergeefs dacht hij na, hoe hij een uitweg zou kunnen vinden.

Zijn kwaad geweten inzake zijn avonturen hield hem er van terug, de twee kerels de deur uit te gooien. Hij was bang voor zijn naam en betrekking.

— Bedenk bovendien, ging Guido nu voort, dat de artikelen zeer veel opzien zouden verwekken en u waarschijnlijk uw betrekking kosten.

Gij zijt nu een persoon van aanzien en kunt gemakkelijk nog twintig jaar dienst doen. Reken eens na, welk een verlies het voor u zou zijn, als gij de verdere jaren van uw leven uw salaris als hoofdinspecteur niet meer zoudt ontvangen.

Baxter begreep, dat de man gelijk had.

Hij verzamelde al zijn moed en antwoordde:

— Laat mij tot morgen tijd. Ik kan hieromtrent niet zo snel een besluit nemen.

— Goed, antwoordde Rother, wij zullen dan terugkomen en intussen kunt gij nadenken of gij onze voorwaarden aanneemt. Waar zullen wij elkaar ontmoeten?

Na enig nadenken, zei Baxter:

— In hotel Granmercy.

Rother knikte toestemmend en de bezoekers vertrokken.

Baxter zonk met een zucht van verlichting in de stoel bij zijn schrijftafel en wenste dat hij geen hoofdinspecteur van Scotland Yard zou zijn.

Intussen kwam Sullivan binnen en, terwijl hij het benauwde parfum van de zakdoek van Guido opsnoof, zei hij:

— Ik geloof, dat het heel goed zou zijn, als wij hier eens een beetje frisse lucht binnenlieten. Het ruikt hier alsof gij damesbezoek hebt gehad?

— Neen, zuchtte Baxter, met een blik vol angst naar de deur. Ken jij die twee heren, die zoëven vertrokken zijn?

— Natuurlijk, zei Sullivan glimlachend, die zijn kwaad humeur kwijt was; de ene, die kleine magere, moest eigenlijk, voor men hem ontvangt, flink ingespoten worden met insectenpoeder, anders bestaat de kans... hij maakte

een krabbende beweging... iets over te houden van zijn bezoek.

Bovendien zou het voor alle twee goed zijn, als men ze aan een flinke, stevige strop ophing.

— Zijn die kerels gevaarlijk? vroeg Baxter.

— Gevaarlijk? herhaalde Sullivan. Zulke afpersers zijn veel gevaarlijker dan Jack the Ripper. Die doodde zijn slachtoffers door één enkele steek. Maar deze schurken kwellen hen weken en maandenlang, zodat zij ze zodanig tot wanhoop brengen, dat zij de hand aan zichzelf slaan.

Zij behoren tot de gevaarlijkste sujetten, die hier in Londen rondlopen. Zij hebben moorden op hun geweten en toch staan zij buiten het bereik van enige aardse rechter. Ik ken maar één man, die hen zou kunnen straffen... Raffles.

— Je hebt gelijk, knikte Baxter, die het nu roerend met zijn secretaris eens was.

De naam Raffles, die hij anders niet wilde horen, klonk hem op dit ogenblik als hemelse muziek in de oren.

— Zeg eens, Sullivan, zei hij, zou het niet mogelijk zijn... natuurlijk mag niemand, behalve wij het weten... dat jij je met Raffles in verbinding stelt en hem 't een en ander omtrent deze schurken vertelt?

Een ironisch glimlachje vloog over het gelaat van Sullivan.

Het was geen slecht idee... hoofdinspecteur Baxter en hij medeplichtigen van Raffles.

Drommels... dat was een prachtige geschiedenis.

— Jawel, antwoordde hij, dat kan ik wel op mij nemen. Dat wil zeggen, jij moet mij zwart op wit geven, dat ge als gij deze keer Raffles weer niet in handen krijgt, mij niet arresteert. Daarvoor bedank ik.

— Ik verzeker je, zei Baxter, dat je mij een onschatbare dienst bewijst, als je er voor zorgt, dat Raffles deze twee sujetten van de Alarmkreet op het spoor komt en ze onschadelijk maakt.

— Kom... kom... zei Sullivan, gij weet toch dat Raffles nooit iemand vermoord heeft. Maar ge schijnt nogal ge-

beten te zijn op dat tweetal. De opdracht, die gij mij geeft, is bijna een bevel aan Raffles om het stel schurken in de Theems te gooien met een kogel uit de Tower.

Wat wilden die kerels eigenlijk van u?

Baxter aarzelde enige ogenblikken of hij Sullivan de waarheid zou zeggen.

Hij besloot het te doen en zei:

— De kerels beweren, dat zij een brief in hun bezit hebben, die Raffles aan mij heeft geschreven. Als zij hem publiceren, zou mij dat mijn betrekking kosten.

— Dat kan ik niet geloven, zei Sullivan hoofdschuddend. Raffles is immers uw intieme vriend. Hij doet alles behalve u in uw betrekking benadelen. Een beter hoofdinspecteur van politie dan gij zijt, zou hij moeilijk kunnen vinden; dat weet gij zelf het best.

Baxter hoorde nauwelijks, wat Sullivan zei en mompelde:

— Ja, je hebt gelijk.

Een hartelijk gelach van Sullivan weerklonk, waarvan de hoofdinspecteur de reden niet begreep.

— Het doet mij genoegen, riep Sullivan uit, dat gij dat inziet.

— Ja, herhaalde Baxter, ik vind alles goed, maar de hoofdzaak voor mij is, dat gij zo spoedig mogelijk Raffles op het spoor brengt van die twee, liefst vandaag nog.

— Dat zal ik wel in orde brengen, antwoordde Sullivan, dan ga ik nu onmiddellijk weg.

— Weet je dan, waar Raffles zich ophoudt?

— Natuurlijk weet ik dat. Maar daar ik nu niet in actieve dienst ben, doch eenvoudig uw secretaris, gaat mij dat eigenlijk niets aan. Dat is geheel en al een privé zaak.

— Je bent een eigenaardig man, vond de hoofdinspecteur hoofdschuddend; vijfduizend pond sterling zijn uitgelooft voor hem, die Raffles te pakken kan krijgen.

— Wil ik u eens wat zeggen? zei Sullivan. Voor vijfduizend pond sterling kan ik niet zoveel plezier kopen als Raffles mij dagelijks bereidt; al

was het ook tienduizend pond sterling, dan nog zou ik graag afstand doen van het geld, als Raffles mij belooft, voorlopig nog niet op zijn lauweren te gaan rusten.

Kan ik nu gaan?

— Luister eens, beste Sullivan, zei Baxter, die veel te veel in de klem zat om boos te worden. Bij deze aangelegenheid staat ook je eigen eer op het spel, want als hier werkelijk een brief verduisterd is, dan zou jij de schuldige zijn.

— Ik zal gehakt van hen maken voor hun onbeschaamdheid, momperde Sullivan. Maak u maar geen zorgen, binnen een paar uur zal ik het zaakje wel voor elkaar hebben.

Raffles zal zich wel met die twee schurken belasten. Al zou hij het alleen uit eigenbelang doen, om u als hoofdinspecteur te behouden.

Sullivan maakte zich gereed om weg te gaan en Baxter keek zijn secretaris na met gewaarwordingen van verschillende aard.

Sullivan echter mompelde:

— Een gekke geschiedenis. Anders kan men Baxter het lekkerste maal bederven door de naam van Raffles alleen maar te noemen en nu is Raffles opeens de persoon geworden, die hij nodig heeft.

Een eigenaardige wereld.

Tot goed begrip hiervan dient gezegd, dat Sullivan sedert een paar dagen op dringend verzoek van zijn vrouw zijn haardracht had gewijzigd. Zijn haar, dat hij tot dusverre gewoon recht omhoog gekamd had, zoals hij dat noemde à la brosse, doch dat hem somwijlen het voorkomen van een stekelvarken gaf, droeg hij nu in een scheiding en daar het natuurlijk niet wilde blijven zitten, zoals hij dat wenste, had hij het met pommade op zijn schedel geplakt.

Of deze verandering van haardracht een werkelijke verbetering van zijn voorkomen ten gevolge had, moet in het midden worden gelaten, maar het was niettemin zeker, dat zijn uiterlijk een zodanige verandering had ondergaan, dat sommige van zijn collega's hem eerst niet herkenden, hetgeen niet

te verwonderen valt, als men bedenkt, dat hij met de verandering van hoofdhaar, tegelijk zijn borstelig kneveltje had weggeschoren.

Raffles, die van deze laatste verandering in 's mans voorkomen niets afwist, had zich natuurlijk gegrimmeerd naar de oude wijze met het omhooggekamde haar en met het borstelig kneveltje, zodat het tweetal van de Alarmkreet dus absoluut geen gelijkenis tussen de twee kon ontdekken.

Er valt nog één zaak te verklaren.

Misschien dat men meent te moeten betwijfelen, dat een inspecteur van politie alleen omdat hij zich amuseert met een misdadiger, weigert deze gevangen te nemen, niettegenstaande er een beloning van vijf duizend pond sterling daarvoor is uitgelooft.

Sullivan was echter een man met een helder verstand en besloot zijn eigen weg te volgen om de Grote Onbekende in deze zaak op het spoor te komen.

HOOFDSTUK V

EEN AANTAL AFSPRAKEN

Guido en Rother begaven zich, nadat zij de hoofdinspecteur hadden verlaten, naar de woning van inspecteur Sullivan.

— De zaak is gewonnen. Tot morgenmiddag denkt de hoofdinspecteur erover na, wat hij ons denkt te betalen, zei Rother.

— Goed zo, zei de Grote Onbekende.

Raffles was niet alleen verbaasd, maar ook danig teleurgesteld. Hij had niets anders verwacht, dan dat Baxter de twee afpersers zou hebben gearresteerd en vroeg zich af waarom hij ze weer had laten gaan.

Terwijl hij met een schijnbare belangstelling naar het verwarde verhaal van Rother luisterde, werkten zijn hersens koortsachtig, om iets anders te bedenken.

Toen zijn bezoekers hun verhaal hadden gedaan, legde Raffles zijn vinger op de lippen en zei:

— Terwijl we wachten op de uitslag heb ik nog een ander zaakje bij de hand, waarbij hoofdinspecteur Baxter betrokken is. Luister.

Onlangs is een beschuldiging ingekomen van een bediende tegen zijn meester, een zekere Lord Melbourne. Dit stuk werd door de inspecteur ter zijde gelegd, omdat...

Raffles maakte een beweging van geld tellen.

— Wat heeft hij uitgehaald? informeerde Rother.

— Een gekke geschiedenis, zei Raffles.

De bediende beweerde dat Lord Melbourne zijn stiefmoeder had vergiftigd, die de erfgename was van zijn overleden vader. Na haar dood zou hij in het bezit van het geld komen.

— Waar woont Lord Melbourne? vroeg Rother.

— Regentpark, nummer 14, zei Raffles. De bediende deelde mij mede, dat Lord Melbourne van plan is, op reis te gaan. Gij moet dus, als gij iets wilt bereiken, snel handelen.

Lord Melbourne is, zover ik weet, altijd van drie tot vijf thuis. Ga hem eens opzoeken.

— Ik heb dringend geld nodig, zei Guido; ik heb gisteren tamelijk grote verliezen geleden bij het spel in de club.

Laten wij eens zien, wat wij van de man los kunnen krijgen.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

De Grote Onbekende, die niemand had verwacht, keek verbaasd op en riep:

— Binnen.

De deur ging open en met het gemoedelijke glimlachje, dat hem eigen was, trad Sullivan, de echte, het vertrek binnen.

Eén ogenblik schrok Raffles.

Hij dacht aan een overval van de politie, maar onmiddellijk had hij zijn zelf-

beheersing herwonnen en, zich tot Rother wendend, zei hij met een blik naar de nieuwe bezoeker:

— De heren moeten mij verontschuldigen, ik ben nu verhinderd.

— Wij zullen u bericht zenden betreffende Lord Melbourne, zei Kroyzer en verliet met zijn compagnon Raffles.

Nauwelijks hadden de twee afpersers de deur gesloten, of de echte Sullivan legde zijn wijsvinger op de mond en fluisterde, met een blik op de deur:

— Ssst.

Zich daarna tot de Grote Onbekende wendend, zei hij:

— Ik moet zeggen, dat ge u inderdaad uitstekend hebt vermomd als een zekere inspecteur Sullivan. Alleen hebt ge er natuurlijk geen rekening mee kunnen houden, dat ik mijn uiterlijk juist een weinig had veranderd. Dat is intussen uw geluk geweest, want anders hadden de twee boeven, die u zo juist verlaten hebben, het bedrog aanstonds gemerkt en was er niets terecht gekomen van onze plannen. Maar ter zake.

Ik kom in opdracht van hoofdinspecteur Baxter, maar niet om u te arresteren, doch om uw hulp in te roepen tegen de twee sujetten, die zoëven bij u waren.

— Vertel mij nu voor alles, hoe gij wist, dat ik hier was. Ik had niet gedacht dat gij in staat zoudt zijn geweest mij tot hier te achterhalen, daar ik aan niemand verteld heb, waar ik was.

— Dat is waar, zei Sullivan, gij kont niet weten, dat die twee fijne heren zich een uur geleden bij hoofdinspecteur Baxter bevonden en ik hen, toen ik uit het bureau kwam, nog op straat vond en hoorde, hoe Rother juist zei:

— Nu gaan wij naar inspecteur Sullivan.

Ik volgde het tweetal, belde hier aan, en vond u, mijn dubbelganger, Mr Sullivan.

Maar nu zal ik u eerst zeggen, waarvoor ik hier bij u ben.

— Ik ben zeer nieuwsgierig, het doel van uw komst te vernemen, zei Raffles.

— Uit naam van de hoofdinspecteur van politie Baxter van Sootland Yard, zei Sullivan spottend, moet ik u verzoe-

ken, u bezig te houden met die twee kerels, de redacteur en de eigenaar van de Alarmkreet, en ze alle twee ergens in de Theems te gooien met een stuk ijzer aan hun voeten, zodat ze nooit weer boven komen.

Zo ongeveer luidt de opdracht, die hoofdinspecteur Baxter mij voor u gaf.

— Goed, zei Raffles, dan is toch alles gegaan, zoals ik het wenste. Ik was al bang, dat die twee boeven de hoofdinspecteur hadden bepraat en dat ik mijn spel had verloren. Ik houd mij reeds met de kerels bezig.

— Dat begreep ik dadelijk, hernam Sullivan, toen ik hen beiden bij u ontmoette. Dus was het bezoek bij de hoofdinspecteur slechts een gevolg van hetgeen gij met de schurken voor hebt?

— Precies, zei Raffles, ik dacht, dat Baxter hen misschien zou arresteren. Ik heb ze namelijk door middel van een brief op uw chef afgezonden.

— Dat klopt, riep Sullivan uit, dat is de brief, die ik, naar het heet, onderschept zou hebben.

— Juist, zei de Grote Onbekende, ik moest het geloofwaardig voorstellen, daarom nam ik uw naam aan en stelde mij aan hen voor als secretaris van de hoofdinspecteur.

— Maar de spitsboeven hebben mij nu gezien, zei Sullivan nadenkend.

— Kennen zij uw naam? vroeg Raffles in gespannen aandacht.

— Beslist niet, zei Sullivan.

— Wel, hernam Raffles, dan hebben wij niets te vrezen. Die twee heren weten nog niet, dat gij de werkelijke Sullivan zijt en ik niet.

Kent gij de inhoud van de brief, Mr Sullivan?

Deze schudde het hoofd en zei:

— Die ken ik, noch hoofdinspecteur Baxter. Na het gesprek in de kamer van mijn chef, dat ik afluisterde, zei Rother alleen, dat zij een brief van Raffles aan de hoofdinspecteur in handen hadden, die hem zodanig compromitteerde, dat hij zijn betrekking kon verliezen.

— Zo, zo, zei Raffles, dan is de hoofdinspecteur waarschijnlijk bang, dat ik hen beiden inlichtingen heb gegeven over zijn escapades, maar dat is niet waar.

Ik heb hun een brief gegeven, waarin ik hun het bewijs leverde, dat ik, Lord Lister, genaamd Raffles, de Grote Onbekende, met de hoofdinspecteur samenwerk en elke buit met hem deel.

Sullivan sloeg zich lachend met beide handen op de knieën.

— Die arme Baxter, zei Sullivan, als hij eens wist, wat gij hem ten laste legt. Ik denk dat hij werkelijk razend zou worden.

— Ik heb nu een ander plan, zei Raffles. Ga nu naar hoofdinspecteur Baxter en deel hem mede, wat ik van plan ben en vertel hem ook de inhoud van de brief.

Zeg hem, dat hij zich morgen namiddag de inhoud van de brief door Rother moet laten vertellen. Dan kan hij hem gemakkelijk wegens afpersing en lasterlijke aantijging arresteren.

Als hij zich daarbij beroept op mij, dan zal ik zorgen, dat ik in die tijd dat andere zaakje voor elkaar heb en dan gaan die twee zo zeker de kast in als tweemaal twee vier is.

— Uitstekend, zei Sullivan, terwijl hij opstond, ik ga nu onmiddellijk naar Baxter om het een en ander te vertellen. Hij zal er verbaasd van staan.

Maar, apropos, Mr Raffles, ik voel mij verplicht u nog even mee te delen, dat, al is er op het ogenblik een wapenstilstand tussen ons gesloten, deze toestand

ophoudt te bestaan, zodra dit zaakje is afgelopen. Gij moet niet vergeten, dat er een beloning van vijfduizend pond sterling op uw arrestatie staat.

— Accoord, zei Raffles. Dat begrijp ik volkomen. Ik zal het u niet kwalijk nemen als gij mij wilt arresteren, maar u zult het mij dan ook niet euvel duiden, niet waar, als ik zo vrij ben er aan te twifelen of u dat ooit zal gelukken. Adieu en mijn groeten aan vriend Baxter.

Toen de inspecteur het huis had verlaten, begaf Raffles zich naar de tussenkamer, waar Charles Brand zat te wachten. Hij behoefde zijn vriend niet te vertellen wat er besproken was, daar deze alles, woord voor woord, gehoord had.

Raffles lichtte hem nu in over hetgeen hij van plan was.

— Het zal een prachtige grap worden, Charles, zei hij. Jij moet nu als mijn bediende optreden. Binnen een paar uur zullen de redacteur en de eigenaar van de Alarmkreet mij in mijn vroegere huis bezoeken en denken, dat zij zich bij een zekere Lord Melbourne bevinden.

Dat ben ik natuurlijk.

Ik zal mij zodanig vermommen, dat zij mij onmogelijk herkennen.

Ik denk, dat ik een grap met die kerels zal uithalen, zoals je nog zelden hebt beleefd.

HOOFDSTUK VI

EEN HEILZAME LES

Het was kort voor het diner, toen Brand, die er als een deftige, oude kamerdienaar uitzag, bij Raffles, alias Lord Melbourne, twee heren aandiende, die hem wensten te spreken.

— Mijn naam is Rother, zo stelde de redacteur zich aan Lord Melbourne voor, ik ben de leider van de Alarmkreet.

— Zo, zijt gij de redacteur van de Alarmkreet? vroeg Raffles na enig zwijgen. Is dat een nieuw blad?

— Hebt gij werkelijk nog nooit van ons blad horen spreken, Lord Melbour-

ne?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof dat de uren van de dag nauwelijks toereikend zouden zijn om de alleen al in Londen verschijnende kranten en tijdschriften te lezen.

Rother knikte bevestigend en zei:

— Gij hebt gelijk, Lord Melbourne, maar ons blad, de Alarmkreet, is iets wat ieder moet leren kennen.

Het is een orgaan, dat strijdt voor de hoogste moraal; het is de bezem, die de modderpoelen van het moderne

leven moet reinigen.

— Prachtig, zei Raffles, ik wil u daar niet van terughouden, en daar uw tijd voor dat grote werk zeer kostbaar is, moet gij die niet bij mij verzuimen. Ik zou u aanraden spoedig naar uw arbeid terug te keren.

Rother hield er niet van om op een dergelijke manier als het ware de deur uit te worden gegooid.

— Pardon, zei hij, de tijd, die ik bij u doorbreng, is voor mij niet verloren.

— Wel, zei Lord Melbourne, als het nergens vuiler is dan bij mij, dan zal het nog wel loslopen, dunkt mij.

— Gij begrijpt heel goed, wat ik daarmee bedoel, dat niet uw kamers, maar gij zelf smerig en vuil zijt.

— Kom... kom... viel Raffles hem in de rede, ik heb vanmorgen een bad genomen, evenals elke dag.

— Uw lichaam kan misschien schoon zijn, maar uw ziel is onrein, riep Rother met teatraal gebaar uit.

Raffles nam Rother, die tot dusverre alleen het woord had gevoerd van hoofd tot voeten op en deze voelde zich door de doordringende blik verontrust.

— Hoor mij nog even aan, zei Rother. Gij zult thans voldoende op de hoogte zijn van mijn persoon en mijn blad.

— Ongetwijfeld, antwoordde de Grote Onbekende, ik ken u zo goed, alsof gij jarenlang met mij hebt omgegaan.

Opnieuw trof hem een onrustige blik.

— Ik heb bijvoorbeeld een artikel in de pen met het opschrift:

Sensationele onthullingen omtrent de geheimzinnige dood van de oude Lady Melbourne.

— Dat klopt niet, zei Lord Melbourne.

— In hoeverre niet? vroeg Rother.

— Wel, omdat Lady Melbourne nog niet oud is; ik kan het weten. Mijn stiefmoeder is dertig jaar. Zij is jonger dan ik.

Rother zette verbaasde ogen op.

Maar hij beheerste zich en antwoordde:

— De leeftijd heeft er ook eigenlijk niets mee te maken. De hoofdzaak zijn de onthullingen omtrent haar geheimzinnige dood.

— Dat is mogelijk, stemde Raffles toe, maar als deze onthullingen op even onvoldoende informaties berusten als die omtrent de leeftijd van Lady Melbourne, dan ziet het er slecht mee uit.

— Maak u niet ongerust, mengde zich nu Kroyzer in het gesprek, mijn redacteur heeft niet naar haar leeftijd geïnformeerd, maar omtrent de dood van uw stiefmoeder weet hij alles.

Nu richtte Rother zich in zijn volle waardigheid op, wierp Lord Melbourne een verachtelijke blik toe en zei:

— Ik ben niet hier gekomen, om met u verstoppertje te spelen, gij weet evengoed als ik, wat ik bedoel.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik weet inderdaad niet, wat gij bedoelt.

— Mylord, antwoordde Rother nu bruusk, er is slechts één artikel in de Alarmkreet nodig, om een smadelijk proces uit te lokken.

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik, zei Lord Melbourne op kalme toon, het is alleen de vraag, voor wie het proces smadelijk zou zijn, voor u of voor mij.

— Alleen voor u, riep Rother uit.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit, of Lord Melbourne sprong plotseling van zijn stoel op en mat Rother met een doordringende blik.

— Als gij er de persoon naar waart, zei hij, zoudt gij mij op een andere plaats rekenschap van uw woorden moeten geven.

— Ik zal u rekenschap geven, beet het mannetje hem toe, maar met mijn eigen wapens: met pen en inkt. En nu wil ik u nog iets zeggen, Lord Melbourne:

Er zijn sterke bewijzen voorhanden, dat gij de schuld draagt van de dood van uw stiefmoeder, dat gij haar dood opzettelijk hebt veroorzaakt. Wat zegt gij daarvan?

Raffles sloeg de armen over elkaar.

— Niets, zei hij, en al was dat wel het geval, wat gaat het u dan nog aan? Zijt gij een rechter of een inspecteur van politie?

— Dat niet, luidde het antwoord, maar ik ben de hoofdredacteur van de Alarmkreet en in die hoedanigheid maak ik

dergelijke dingen, als zij mij ter ore komen, bekend en deel ze tevens aan de autoriteiten mee.

— Dat wil zeggen, zei Raffles, dat gij eerst riemen snijdt uit de huid van uw slachtoffers, om daarna de ongelukkigen achter slot en grendel te helpen.

— Gij kunt nu beide dingen vermijden, viel nu Kroyzer in, er zal geen artikel gepubliceerd worden, noch een aanklacht jegens u worden ingediend, als gij het met ons eens wordt.

Raffles deed, alsof hij niet dadelijk de betekenis dier woorden begreep.

— Hoe meent gij dat? vroeg hij.

Rother naderde hem vertrouwelijk, legde de hand op zijn schouder en zei:

— Laat ons verstandig zijn, mylord, het zal u niet moeilijk vallen, een overeenkomst met ons te sluiten. Voor iemand van uw vermogen zullen een paar duizend pond geen grote rol spelen.

Nauwelijks had de Grote Onbekende deze woorden gehoord, of hij floot zacht tussen de tanden.

— Dus gij denkt dat ik uw zwijgen zal kopen? vroeg hij.

— Gij gebruikt daar geen mooie uitdrukking, zei Kroyzer, gij hebt niet nodig, ons stilzwijgen te kopen, maar wij willen eenvoudig zaken met elkaar doen en dan bewaren wij een onherroepelijk stilzwijgen omtrent alles wat wij hebben vernomen.

— Wat hebt gij dan toch eigenlijk vernomen? vroeg Raffles naïef. Gij zijt nu reeds een uur lang bij mij en spreekt nog steeds in raadselen.

— Moeten wij ons dan nog duidelijker uitdrukken? vroeg Kroyzer.

— Gaarne, antwoordde Raffles, dan zal ik ook duidelijker spreken.

— Goed, zei Rother, luister dan; wij hebben uit volkomen betrouwbare bron de bewijzen gekregen, dat gij de dood van uw stiefmoeder op uw geweten hebt.

— Gij beweert dus, zei Raffles, dat ik mijn stiefmoeder heb vermoord.

— Ik beweer het niet alleen, maar ik kan het ook bewijzen, luidde het antwoord.

Een ogenblik keek de Grote Onbekende zijn tegenstander met een koele blik aan en deed daarna, alsof hij over-

legde, wat hij hierop te antwoorden had.

— Laat ons aannemen, zei hij, dat datgene, wat gij beweert, een feit is en ik mijn stiefmoeder heb vermoord, om in het bezit te komen van het vermogen van mijn vader.

Op welke wijze zoudt gij er voor instaan, dat gij u in de zaak, die gij met mij denkt te behandelen, als eerlijke mensen zult gedragen?

— Als redacteur van de Alarmkreet ben ik wel verplicht, mij als een eerlijk mens te gedragen, zei Rother.

— Goed, zei Lord Lister. Hoeveel verlangt gij dan voor uw zwijgen?

— Laten wij zeggen voorlopig tienduizend pond sterling.

— Meer niet? vroeg de Grote Onbekende. Gij hebt immers zoëven gezegd dat gij als redacteur van de Alarmkreet tot eerlijk handelen verplicht waart. Ik herhaal: tot eerlijk handelen. Welnu, laat ik u dan zeggen, dat ik strengere opvattingen omtrent eerlijkheid heb dan gij.

— Nu is het uit, schreeuwde Rother, de vuisten ballend; ik ga van hier regelrecht naar hoofdinspecteur Baxter. Gij zult dan ondervinden, welke gevolgen deze zaak voor u heeft.

— Stellig, zei Raffles, en opdat gij de weg niet tevergeefs zult afleggen, zal ik u iets meegeven, dat gij de hoofdinspecteur als bewijs kunt tonen. Alsjeblieft. Aanpakken.

Voor Rother of Kroyzer iets vermoeden, of een poging konden doen om te vluchten, had Raffles de rijzweep van de schoorsteenmantel genomen en als hagelstenen vielen in het volgende ogenblik de slagen op de redacteur en de eigenaar van de Alarmkreet neer.

Vloekend en scheldend snelden zij de kamer uit, de trappen af, de straatdeur door, die zij wijd open lieten, en de straat op.

Zij liepen door totdat zij voor de deur van het hoofdbureau van politie stonden, want zij meenden nog steeds, dat Lord Melbourne hen met de rijzweep op de hielen zat.

Toen zij ademloos door het snelle lopen de kamer van hoofdinspecteur Baxter waren binnengevallen, troffen zij de

ze niet aan, doch in zijn plaats zijn secretaris Sullivan, die hen niet al te vriendelijk ontving.

— Wat wenst gij? snauwde hij, de hoofdinspecteur is niet hier.

— Er is ons iets vreselijks overkomen, hijgde Rother.

— Iets ontzettends, voegde Kroyzer er aan toe.

— Wat dan? vroeg Sullivan, maar op hetzelfde ogenblik ontdekte hij op beider gelaat de opgelopen striemen van de rijzweep.

— Ik zie het al, riep hij uit, gij hebt een pak slaag gehad.

— Ja, riepen beiden tegelijk uit.

— Kom, zei Sullivan, glimlachend, gij kent immers het woord uit de Bijbel:

Wie het gevaar bemint, zal er in vergaan.

Daarvoor kan men evengoed in de plaats zeggen:

Wie klappen uitdeelt, zal klappen terugkrijgen.

— Wij zijn hier niet om bijbelteksten met u te behandelen, antwoordde Rother met een woedende blik.

— Wat wilt gij dan? vroeg Sullivan kalm.

— Een aanklacht wegens moord indienen tegen Lord Melbourne.

— Tegen wie? vroeg Sullivan. Tegen Lord Melbourne? Waar woont hij?

— Regentpark, 14, riep Kroyzer.

— Regentpark 14? zei Sullivan nadenkend. Voor zover ik mij herinner, is Lord Melbourne reeds acht jaar dood. Hoe kan hij dan in Regentpark, 14, wonen?

— En toch is het zo, zei Rother. Gij verwisselt zeker de zoon met de vader. Onze aanklacht is gericht tegen de zoon. Roep dadelijk enige politieagenten bijeen en spoed u naar Lord Melbourne, voor hij de vlucht heeft kunnen nemen.

— Zo gauw gaat dat niet, zei Sullivan, die lont begon te ruiken, eerst moet ik proces verbaal opmaken van uw beschuldiging, en dat is niet zo eenvoudig.

Het gaat bij ons alles volgens voorschrift. Daar buitenom gebeurt er niets.

Daarna zullen wij Lord Melbourne uitnodigen om hier te komen en hem

een verhoor afnemen.

Daarmee gaat minstens een week heen. Zolang moet gij geduld hebben.

— Wilt gij ons voor de gek houden? beet Kroyzer hem toe.

Nu stond Sullivan op en riep uit:

— Houd die ongepaste aanmerkingen voor u.

Als gij een aanklacht wilt indienen, ga dan naar huis, neem een vel van het daartoe gebruikelijke formaat papier, vouw het in het midden in de lengte in tweeën en schrijf op de rechterhelft met openlating van een ^{plak}rand ter breedte van twee vingers ^{die} aanklacht.

Gaat nu weg, want ik heb te werken.

— Eén ogenblik... zei Rother. Wij zouden gaarne weten, wanneer hoofdinspecteur Baxter te spreken is.

— Over een uur, antwoordde Sullivan en voegde er aan toe:

Als ik u een goede raad mag geven, leg dan thuis een paar pleisters op uw gezicht.

Toen zij weg waren sloeg Sullivan zich van pret op de knieën en zei:

— Drommels, dat is de mooiste streek, die ik ooit van Raffles heb gehoord.

Hij had misschien een half uur zitten schrijven, toen Baxter als een briesende leeuw het bureau binnen stormde.

Hij ging voor Sullivan staan, en riep:

— Ik sla je nog eens dood, Sullivan, maar deze kende zijn chef.

Onbevreesd keek hij de hoofdinspecteur aan en vroeg bedoord:

— Waarom wil je mij doodslaan?

— Je hebt mij geblameerd... je hebt mij voor altijd onmogelijk gemaakt, riep hij uit.

— Is dat mogelijk? vroeg Sullivan.

— Je weet, raasde Baxter, dat ik vanochtend een brief kreeg van de president van de rechtbank met de opdracht, hem om drie uur in de namiddag te bezoeken, en... en... dat... is...

— Een grap geweest? vulde Sullivan de zin aan.

— Een grap? riep Baxter uit. Een uitbrander heb ik gehad als nog nooit in mijn leven. Hij noemde mij niet alleen een ezel, maar verklaarde mij voor de grootste idioot, die er ooit op de wereld heeft rondgelopen.

— Vreselijk interessant, meende Sullivan te moeten zeggen. Je zou zeggen, hoe weet de man dat zo?

— Zwijg Sullivan, riep Baxter, of ik ransel je dood. Jij bent de grootste idioot. Ja jij, want door jou kreeg ik die uitbrander... door jouw schuld ben ik voor de grootste idioot uitgescholden.

Ik heb je gisteren gezegd, dat het voorschrift was, een rand open te laten ter breedte van twee vingers bij een aanklacht.

— Dat klopt, zei Sullivan. Was de rand niet zo breed?

— Jawel, de rand was zo breed, maar geen enkel woord, dat dichtbij de rand staat, is te lezen. Jij hebt eenvoudig, inplaats van verder te schrijven op de volgende regel, letters weggelaten en daardoor oonbegrijpelijke rapporten geschreven. Geen mens kan er uit wijs worden.

— Daaraan twijfel ik geen ogenblik, zei Sullivan.

— Als je de rapporten hadt gelezen, zou je het weglaten der letters hebben opgemerkt.

— Het was onmogelijk, de woorden af te breken, daar ik steeds een paar letters over had in de laatste lettergreep, die ik niet op de rand mocht schrijven.

Om mij aan het voorschrift te houden en eerbied te tonen jegens de wet, liet ik de letters eenvoudig weg.

— Het had niet veel gescheeld, vervolgde Baxter, of het had mij de nek gekost. Ik had bijna mijn ontslag gekregen.

Sullivan, die wel begreep, dat het dit keer zijn schuld was, dat de hoofdinspecteur zo'n onaangename ervaring had opgedaan, besloot hem weer in zijn humeur te brengen door hem op de hoogte te brengen, dat hij goed geslaagd was ten opzichte van zijn boodschap aan Raffles en het gesprek daarop brengend, zei hij:

— Dat zou jammer zijn geweest voor Raffles en voor u.

Het woord Raffles oefende deze keer een kalmerende werking uit op Baxter.

Hij werd kalmer, zijn stem nam een vriendelijker klank aan en hij vroeg:

— Heb je met Raffles gesproken?

— Ja, antwoordde Sullivan, glimlachend, en je zult het resultaat van mijn bezoek binnen een uur in duidelijk leesbaar schrift voor u zien. Ik wed, dat er geen letter is weggelaten.

— Zal Raffles mij schrijven? vroeg Baxter, die deze woorden niet begreep.

— Hij heeft u reeds geschreven, zei Sullivan... nog even geduld.

HOOFDSTUK VII

EEN BEZOEK AAN DE ALARMKREET

Nadat Raffles zich van zijn vermomming, die hem tot Lord Melbourne gemaakt had, had ontdaan, begaf hij zich naar de Windsorclub om te lunchen.

Na de lunch werd door de vrienden een partijtje biljart gespeeld, waarna Raffles tegen vijf uur, naar de Paternoster Row ging, om eens te zien hoe daar de zaken stonden. Hij had een prachtige verrassing voor de heren uitgevers van de Alarmkreet in petto.

De redactiejongens hadden juist, om vijf uur, het bureau verlaten. Billie stak juist een sigaret op, toen hij op de trap Raffles ontmoette, die nu een bezoek

kwam brengen op de redactie van de Alarmkreet, om te zien of hij in het bezit kon komen van bewijzen tegen de redacteur en de bezitter van dat blad.

Nauwelijks waren de jongens Raffles gepasseerd, of de Grote Onbekende snelde onhoorbaar als een kat de trap op en bevond zich in een paar seconden voor de ingang van het redactiebureau.

Het slot van de deur gaf hem weinig moeite, het was een ouderwets, in Engelse woningen vaak voorkomend slot, dat bijna met elke sleutel te openen was.

Deze geringe veiligheidsmaatregel verbaasde Raffles eerst. Zouden de eigena-

ren van dit lokaal misschien niets te verbergen hebben? Maar toch wilde hij zich overtuigen, of niet het een of ander geheim, vooral wat betref het geval Spancer, in de schrijftafel van de redacteur te vinden zou zijn.

Daar de luiken gesloten waren, was het er volkomen donker.

Hij draaide daarom een paar lampen op, boven de tafel en zag in de hoek een cylinderbureau, dat hij met geringe moeite opende. Hij opende alle kastjes en laden, maar vond niet het minste, dat hem van dienst had kunnen zijn.

Hij sloot het meubel weer en wilde zich naar huis terug begeven, toen hij op de tafel middenin het vertrek tussen andere papperassen een pakket zag liggen, dat met een touw was dichtgebonden.

Met grote letters stond, in blauw potlood op de omslag van het pakket geschreven:

Persrevisies.

Een ogenblik keek Raffles nadenkend naar het pakket, dat ter verzending gereed lag en dat de jongens waarschijnlijk vergeten hadden daar het blad de volgende ochtend zou verschijnen.

Plotseling vloog het bekende glimlachje over Raffles' gelaat.

— Ja, mompelde hij, als ik hierin vind, wat mij nu bezighoudt, zou het een kolossale grap worden.

Morgenochtend verschijnt waarschijnlijk een nummer van de Alarmkreet en dit is de laatste correctie voor de drukkers.

Prachtig.

Hij maakte het pakket voorzichtig open en haalde de gecorrigeerde proeven der gereedgemaakte krant te voorschijn.

Artikel na artikel las hij met de grootste belangstelling door en hij amuserde zich, al lezende, hoe langer hoe meer.

Daarna nam hij aan de schrijftafel plaats, zo rustig alsof hij aan zijn lesse naar thuis zat, opende de inktkoker en nam dezelfde pen, waarmee een paar uur tevoren de redacteur van de Alarmkreet de correctie had aangebracht.

Raffles doopte de pen in de inkt, stak een sigaret op en lachte een ingehouden

lachje van tevredenheid.

— Nu zal ik de Alarmkreet eens redigeren, mompelde hij. Londen zal verbaasd staan, wat een geestig blad de Alarmkreet is. Rother zal niets hebben in te brengen tegen de veranderingen, die ik aanbreng, omdat hij het niet meer kan.

Het eerste artikel, dat hij las, luidde:

Nieuws omtrent John Raffles, de Grote Onbekende.

Wij hadden verwacht, dat de door ons als gewetenloos avonturier en misdadiger beschreven Londense bedrieger zich zou verdedigen tegen onze beschuldigingen en ons een bericht toezenden, zoals hij dat gewend is te doen, maar die man is niet alleen een avonturier en misdadiger van de gemeenste soort, hij is ook een lafaard.

Het wordt meer dan tijd, dat de Londense pers zich niet meer met die vent bezighoudt, maar hem eenvoudig doodzwijgt, opdat de lauwerkrans, die men hem ten onrechte omhangt, eindelijk door iets anders kan worden vervangen.

— Heel aardig, lachte Raffles, dat artikel zal ik corrigeren.

Hij nam de pen op en schreef:

John Raffles, die wij in het laatste nummer van ons blad uitschilderden als een gewetenloos avonturier en misdadiger, heeft ons bewezen, dat hij werkelijk de lauwerkrans, die de Londense pers hem omhangt, vol bewondering als zij is voor zijn daden, ten volle verdient.

John Raffles heeft ons niet alleen door woorden overtuigd, maar zelfs door een onomstotelijk bewijs.

Wij bevelen John Raffles aan bij alle bewoners van Londen, die door gewetenloze schurken worden uitgezogen, bedreigd of misleid. Tot deze laatste soort behoren ook de redactieleden en de uitgever van de Alarmkreet.

Wij moeten dit ter kennis brengen van alle lezers van ons blad en hen

dringend aanraden zich bij voorkomende gelegenheden tot John Raffles te wenden.

— Ziezo, zei Raffles, dat is de eerste correctie, nu volgt de tweede in de zaak Spancer.

Hij las:

De poging tot zelfmoord door de jonge bontwerkster, die, zoals wij onze lezers hebben medegedeeld, het slachtoffer is geworden van de zoon van de bekende pelshandelaar Spancer, is tot heden niet opgehelderd.

Wij veronderstellen nog steeds, dat het jonge meisje door de jonge Spancer tot zelfmoord is gebracht.

Het is meer dan tijd, dat de politie zich met deze zaak bezighoudt.

— Aha, mompelde Raffles, daar zullen wij iets aan toevoegen. Het is niet volledig.

Hij schreef:

Wij zouden gaarne bereid zijn, over deze zaak het stilzwijgen te bewaren, als de vader van de jonge Spancer de door ons verlangde vijfduizend pond sterling had betaald, maar die man is, helaas, zo slim en heeft zoveel gezond verstand, dat hij er niet aan denkt, de dupe te worden van onze afpersingen. Het jonge meisje wordt door hem, naar wij vernomen hebben, op milde wijze ondersteund, zij is gelukkig getrouwd en heeft van hem een kleine zaak in pelswaren gekregen in de Victoriastreet.

P.S. Wij verzoeken de verslaggevers van alle Engelse kranten, zich hedenavond om negen uur, voor het vernemen der laatste gebeurtenissen, te vervoegen bij de hoofdinspecteur van politie op Scotland Yard.

— Klaar, zei Raffles, nu zal dat blad eindelijk eens een fatsoenlijk bericht bevatten. De Alarmkreet zal morgenochtend voor de laatste keer verschijnen; ik heb deze giftplant van de Engelse pers met wortel en tak uitgeroeid.

Hij stond op en sloot het pakket weer in hetzelfde papier, zodat er niet aan te zien was, dat het geopend was geweest, en liet het gewoon op tafel liggen.

Daarop ontdeed hij met zijn zakdoek de schrijftafel van de sigarettenas, die hij erop had gemorst, sloot het meubel, draaide het licht uit en verliet het redactielokaal.

Precies zeven uur was hij in de Windsorclub, waar Brand op hem wachtte.

— Zo, zei deze, ben je klaar? Het heeft vrij lang geduurd.

— Ja, antwoordde Raffles, ik had ook tamelijk veel te doen, ik heb voor hoofdredacteur van de Alarmkreet gefungeerd en het blad geredigeerd. Ik verzeker je, dat Londen zich morgenochtend amuseren zal.

Laat ons nu gaan dineren.

Een half uur nadat Raffles de Pater-noster Row verlaten had kwam Bill de redactiejongen ademloos aangerend.

Een paar minuten later reeds kwam het veelbelovende jongmens terug en stak met het pakket in de hand snel de straat over, sprong op een bus en was weldra verdwenen.

HOOFDSTUK VIII

DE VAL KLAPT DICHT

Raffles begaf zich de volgende dag weer vermoed als inspecteur Sullivan naar zijn kamer in de Essexstreet.

Hij berekende, en terecht, dat de re-

dacteur van de Alarmkreet en diens compagnon hem daar wel zouden opzoeken.

Hij behoefde niet lang te wachten.

De twee schurken wilden voor zij naar het hoofdbureau van politie, Scotland Yard gingen eerst de vermeende Sullivan de uitslag van hun bezoek aan Lord Melbourne mede delen.

Vloekend vertelde de redacteur aan Raffles, dat hij in het volgende nummer van de Alarmkroet Lord Melbourne zou vernietigen.

Daarop vertelde hij van het vergeefse bezoek aan hoofdinspecteur Baxter en zei, dat hij hem nogmaals zou gaan opzoeken.

— Ik moet ook op het hoofdbureau van politie zijn, zei de genaamde Sullivan, als ge het goedvindt, gaan wij samen er heen.

Lord Lister verliet het tweetal in het hoofdbureau van politie, dicht bij de kamer van Baxter en zei, dat hij over een kwartier ook binnen zou komen.

Hij bleef staan, tot zij de deur achter zich hadden gesloten.

Toen gleed een vrolijk glimlachje over zijn gelaat en hij dacht:

— Zie zo, heren, de val is dicht, de ratten zitten er in.

Toen zij binnentraden keek Baxter met groot leedvermaak naar de nog steeds opgezwollen gezichten der twee bezoekers.

— Wat is er met u gebeurd, heren? vroeg hij met een ironische klank in zijn stem.

— Wij moesten op onderzoek uit voor ons blad, antwoordde Rother, en de een of andere deugniet heeft ons met zijn rijzweep afgeranseld. Wij waren reeds een uur geleden hier om een aanklacht in te dienen. Helaas troffen wij u niet op het bureau.

— Wie is de betrokken persoon? vroeg Baxter.

— De jonge Lord Melbourne, antwoordde Rother, wij klagen hem aan wegens moord.

Ik beschuldig Lord Melbourne, wonende Regentpark 14, van moord op zijn stiefmoeder.

Sullivan keerde zich om en riep:

— Dat is nonsens.

— Waarom? vroeg hoofdinspecteur Baxter.

— Omdat iemand, die al acht jaar

dood is, niet meer wegens moord kan worden vervolgd.

— Hij is niet dood, riep Rother uit, hij leeft.

Bij de herinnering aan dat gesprek wreven de twee schurken zich over de pijnlijke plekken van hun gelaat. Zij hadden maar al te goede redenen om zich dat gesprek te herinneren.

— Wij waren gisteren nog bij hem, in zijn woning, voegde Kroyzer er aan toe.

— Het is maar de vraag, waar gij geweest zijt, zei Sullivan.

— Bij Lord Melbourne, zoals ik u al zei, beet Rother hem toe.

— Ik herhaal flapte Sullivan er uit, dat gij, als de dode Lord Melbourne u zo heeft afgeranseld, gij een geestverschijning hebt gehad, die elke spiritist u zou benijden.

— Ik zie wel, zei Rother, dat wij u niet anders kunnen overtuigen dan door u te verzoeken ons naar Lord Melbourne te vergezellen.

— Allright, zei Baxter. Dan zullen enige politieagenten die heer bezoeken.

— Pardon, hoofdinspecteur, zei Rother nu, dat kan nog wel even wachten. Voor we ons met die zaak bezig houden, moeten we nog eerst even onze privé-aan gelegenheid met u afdoen.

— Uitstekend, zei Baxter, die door Sullivan al zo'n beetje voorbereid was, dat is zeer goed. Ga zitten.

Wij kunnen kort zijn. Deel mij de inhoud van de brief mee en dan zal ik u zeggen, wat ik denk te doen.

— Ik heb u reeds gezegd, mijnheer de hoofdinspecteur, zei Rother, dat het mij onmogelijk is, uw verzoek in te willigen.

Nu stond Sullivan op en zei:

— Dan zal ik de inhoud van de brief voorlezen.

Stom van verbazing keken de twee schurken de politiebeambte aan, toen deze een brief uit zijn zak haalde en tot de hoofdinspecteur zei:

— De heren schijnen te vergeten, dat wij detectives zijn. Ik kan u de inhoud wel even mededelen, chef.

Met open mond en utpullende ogen staarde het tweetal de spreker aan.

— Dus, heren, luistert:

Waarde hoofdinspecteur
Baxter,

Ik heb gisteren de oude Simpson, de diamanthandelaar, van wie gij mij hebt medegedeeld, dat hij allerlei vuile zaakjes doet, opgezocht en hem drieduizend pond sterling armer gemaakt.

Hierbij zend ik u een cheque van 1500 pond, als naar gewoonte de helft van de buit.

Hedenavond ben ik in het Piccadilly restaurant onder de bekende vermomming. Vraag de ober naar Mr Thonet.

Wij zullen een fles champagne op het welslagen drinken.

Met vriendelijke groeten,

JOHN RAFFLES.

— Hoe komt gij aan die brief? riep Rother. Die kunt gij alleen gestolen hebben, of...

— Hou je mond, riep Sullivan en maakte bij die woorden een beweging, alsof hij de man een oorvijg wilde geven.

— Een mooie brief, zei Baxter, en begon te lachen. Raffles heeft jullie op onbetaalbare manier bij de neus genomen.

— Daar geloof ik niets van, riep Rother uit, met zijn gewone brutaliteit.

— Wat? Bestaat er groter onbeschaamdheid, schreeuwde Baxter woedend, dan geloof te schenken aan een dergelijke brief, dan hierheen te komen ten einde mij geld af te persen, voor welk feit jullie een paar jaar gevangenisstraf kunnen krijgen.

— Gij tracht u te redden, mijnheer de hoofdinspecteur, zei Kroyzer, maar dat geeft u niets.

Wij hebben de brief gekregen van iemand uit uw naaste omgeving. De betrokken persoon is bereid om mondeling alles wat hier staat onder ede te bevestigen.

— Die man zou ik weleens willen leren kennen, riep Sullivan uit. Hoe heet hij?

— Dat blijft ons geheim tot aan het proces, antwoordde Rother, wanneer mijnheer de hoofdinspecteur het tenminste tot een proces wil laten komen.

— Goed, daartoe ben ik bereid, antwoordde Baxter onverschillig, en, zich tot zijn secretaris wendend, zei hij:

— Roep enige politieagenten binnen, inspecteur Sullivan.

Een aardbeving, een dynamietbom had, wanneer die voor hun voeten ontploft was, geen groter uitwerking kunnen hebben, dan het uitspreken van deze naam.

Vol ontzetting staarden de twee bedriegers de hoofdinspecteur aan.

Sullivan was al bij de deur, toen Rother stamelde:

— Heet... heet... heet die beampte daar... Sulli... Sullivan?

— Om u te dienen, antwoordde deze, zo heet ik.

— Onmogelijk, schreeuwde Rother, wij hebben u zelf bij Mr Sullivan ontmoet.

— Dat klopt, wij hebben elkaar gezien, antwoordde de inspecteur, maar dat was niet bij Mr Sullivan. Ik heb geen enkele naamgenoot in Londen. Dus dat kan niet.

— Maar gij moest hem toch kennen, mompelde Rother. Hij beweerde dat hij beampte van Scotland Yard was.

— Dan heeft hij u iets wijs gemaakt, zei Sullivan.

— Dat kan niet, riep Rother uit; hij heeft ons tot aan de deur van dit vertrek gebracht.

— Juist iets voor hem, zei Sullivan. Ik denk dat hij graag wilde zien, of gij veilig hier binnen zoudt komen.

Baxter zei nu op barse toon:

— Wij zullen nu een eind maken aan deze comédie. Het lijkt waarachtig wel een kluchtspel. Roep enige beampten, Sullivan. Ik verklaar deze twee als mijn arrestanten.

Het edele tweetal deinsde ontsteld een stap achteruit.

Maar op hetzelfde oogenblik had Sullivan enige politieagenten binnen geroepen en dezen posteerden zich ter weerszijden van de arrestanten.

— Laat nu onze auto voorkomen, be-

val Baxter. Wij gaan met de heren samen even naar de moedermoordenaar, Lord Melbourne.

Ontdaan en bleek werden de twee afpersers onder politiegeleide en vergezeld door Baxter en Sullivan naar de politieauto gebracht.

Na een korte rit hadden zij nummer 14 Regentpark bereikt.

Hoewel zij belden en klopten, werd de deur niet geopend, want er was niemand in huis aanwezig.

— Is dit het huis? vroeg de hoofdinspecteur aan Rother, waar Lord Melbourne met u heeft gesproken?

— Ja, luidde het antwoord, dit is het huis van Lord Melbourne. Gaat mee naar boven, naar de studeerkamer, dan zal ik u bewijzen, dat Lord Melbourne hier woont.

Zij traden de studeerkamer binnen. Het eerste, wat Baxter zag, was een rijzweep, die in het midden van de kamer aan de lichtkroon was opgehangen.

Hieraan was een groot stuk papier bevestigd. Sullivan nam het eraf en las:

Aan hoofdinspecteur Baxter,
Scotland Yard.

Als gij hier mocht komen om naar Lord Melbourne te zoeken, dan deel ik u mede, dat ik zelf voor Lord Melbourne heb doorgedaan.

Ik deed dit om twee bedriegers van de ergste soort een flink pak ransel te geven.

Daar ik heb vernomen, dat ook gij reden hebt om de kerels eens af te straffen, hang ik voor dat doel de

zweep hier op.

Zeg verder tegen de schurken, dat zij zich voortaan moeten wachten om met Raffles te beginnen. Voor een volgende keer beloof ik hun nog een betere afstraffing.

Groet Mr Sullivan, onder wiens naam ik de schelmen op glad ijs bracht van mij.

Met de meeste hoogachting,

JOHN RAFFLES

Kroyzer boorde zich de nagels in het vlees; hij had zichzelf wel voor het hoofd kunnen slaan voor zijn domheid.

— Voorwaarts, riep Baxter, tot zijn beambten, brengt de arrestanten terug.

Het volgende ogenblik fluisterde Sullivan Baxter toe, dat hij precies wist hoe Raffles er uit zag, zodat het hun dus dezer dagen wel zou lukken hem gevangen te nemen.

Baxter knikte verheugd met het hoofd en wreef zich in de handen.

Zij konden natuurlijk niet vermoeden, dat Raffles reeds lang weer in een andere huid gekropen was en van woonplaats was verwisseld.

De Alarmkreet verscheen de volgende dag met de gewijzigde artikels, tot groot vermaak van geheel Londen, waarvan de inwoners in de krant hadden gelezen van het laatste sensatienieuws.

Het was het laatste nummer geweest van De Alarmkreet.

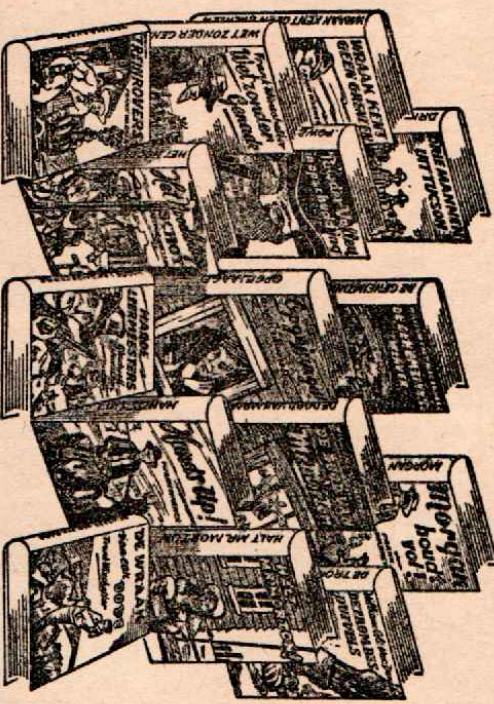
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een mislukte inbraak

15 nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar of meer met f 5,- per maand

1. Trekhrovers, door Frank Warner
2. Het Needlottige Schot door Arthur Madans
3. Harde Leermesters door Gladwell Richards
4. Handr Up door Frank Warner
5. De Wraak van een Bode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Wischesser
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richards
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Hals, Mr. Morton } William
11. Wraak kent geen grenzen } Cal MacDonnell
12. Drie Mannen uit Tucson door Frank Warner
13. De geheimzinnige zwerfster door Arthur Madans
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trem des Duitvels door William Cal MacDonnell

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zand nog haden nevenstaande bonn in.

LEIDSGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BONN

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reiskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien wat niet wordt verlangt.

NAAM: _____
L. L. _____
ADRES: _____